

Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 358 17. marts, 2017] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

Velfærdsalliancen: Demonstrationer landet over 10. maj

Vi har spurgt Jan Hoby fra Velfærdsalliancen, hvorfor de igen indkalder til demonstration.

Læs side 5

“Behandlingen af flygtninge skaber forråelse”

Det siger Anne Lise Marstand fra Venligboerne i en snak med avisens udsendte.

Læs interview side 7

Blokade på Campus Kaos

Pædagogstuderende er utilfredse med forholdene på Campus Carlsberg. Vi har talt med et par af de aktive.

Læs interview side 11

Støjberg i rigsvåbenet

“Med Støjberg på men-
neskejagt i Middelhavet”
lyder en overskrift i Ber-
lingske 11. marts.

Af Lars Henrik Carlskov

Fra et fly tilhørende EU’s grænsepoliti Frontex deltog ministeren nemlig forleden i jagten på flygtninge og migranter, mens de i usikre og overpropede både forsøger at krydse Middelhavet. Her druknede ca. 4.500 af dem sidste år.

“Vi står i et skæbneår for Europa og selvsagt også for Danmark i forhold til at få løst den her problematik,” forklarede Støjberg til samme avis 8. marts og tilføjede: “Og derfor er det vigtigt for mig at se den udvikling, som foregår lige i øjeblik-

ket, med mine egne øjne.” Særligt mishag vækker det hos ministeren, at “mange af migranterne ganske enkelt tror, at de kan få lov til at opholde sig i Europa og skabe sig et bedre liv her,” og hun er derfor klar med løsningen:

“Vi skal simpelthen have informeret dem om, hvad det egentlig indebærer at komme til Europa, og at de jo aldrig nogensinde vil få lov til at opholde sig her, og at de bliver sendt hjem igen.”

Ministeren er blevet indsat i frontlinjen i bekri- gelsen af de formastelige, der “tror, at de kan få lov til at opholde sig i Europa og skabe sig et bedre liv. Mon ikke Folketinget inden længe vedtager at tilføje Støjberg til de to køllebe-

væbnede vildmænd, som allerede findes i rigsvåbenet?

Også Johannes V. Jensens digt “Tilegnelse” kunne med en enkelt ændring til “vildkvinden” være skrevet om Støjberg:

*Jeg kommer ud fra sko-
vene.
Kender I min kølle!
Vid, jeg er vildkvinden
i det danske våben!*

*Jeg bringer fra blå bølger
havets barbariske hjerte.
Jeg sætter det til symbol
i feltet med springende
løver.
Her står jeg ved skjoldet.*

*Jeg vil slå fornægteren.
Jeg vil bekræfte de raske
i retten til riget.*

Udlicitering rammer de ansatte

En ny undersøgelse af rengøringsarbejderes forhold viser, at udlicite- ring giver markant fald i lønnen og mere tid på dagpenge og offentlige overførselsindkomster.

Rengøringsarbejdere, som går fra offentlig til privat ansættelse i forbindelse med udlicitering, mister det første år 30.000

kr., det andet år 40.000 kr. og det 3. år 29.000 kr. i årlig erhvervsindkomst. Desuden ender flere på offentlig forsørgelse.

“Jeg vil gerne understre- ge, at det er regeringens ambition, at flere opgaver skal konkurrenceudsæt- tes,” siger minister for of- fentlig innovation, Sophie Løhde, til Altinget.

FOAs formand, Den- nis Kristensen, siger om undersøgelsen: “Vi står på kanten til, at præcis den samme dødsspiral bliver gentaget på blandt andet ældreområdet, hvor spørgsmålet om kvalitet bliver ryddet fuldstændig af banen, og det er presset på prisen, som styrer.”

Inger Støjberg lagde et billede af sig selv og en kage op på facebook med kommentaren: “I dag fik jeg vedtaget stramning nummer 50 på udlændingeområdet. Det skal fejres!” 5-årige Omran Daqneesh har derimod ikke noget at fejre. Han blev hevet ud af en sammenstyrtet bygning i Aleppo - efter et luftangreb, som dræbte hans storebror, gjorde ham til flygtning.

Bliv organiseret socialist

Gå med i ISU

Internationale Socialisters Ungdom har brug for din støtte, uanset om du vil være aktiv eller blot støtte med dit medlemskab.

- ★ Vil du være medlem af ISU, så gå ind på socialister.dk/memlem og tilmeld dig.
- ★ Det koster 100 kr. om året, og så får du Socialistisk Arbejderavis lige ind ad døren ca. 8 gange om året.
- ★ Vi har brug for flere organiserede socialister til at styrke kampen mod de rige og racisternes regering.
- ★ Meld dig ind i ISU i dag, og bliv en del af kampen for et bedre samfund.

www.socialister.dk

Enhedslistens leflen for virksomheder

Enhedslistens erhvervs-
ordfører Pelle Dragsted
tager sit ansvar over for
danske virksomheder se-
riøst.

Af Christine Bergen

“Er du selvstændig, free-
lancer eller leder af en virk-
somhed – og har du det
politiske hjerte placeret til
venstre så læs lige videre!” -
sådan starter han et opslag
på facebook, hvor han søger
efter hjælp til at formulere
Enhedslistens opdaterede
erhvervspolitik.

“Hvor støder du hove-
det mod “systemet”. Hvor-
dan mener du, at vi kan
skabe rammevilkår, som

giver gode betingelser for at
starte og drive virksomhed
i Danmark?” lyder fortsæt-
telsen.

Men hvornår er det blevet
Enhedslistens opgave at
lefle for virksomhederne?

Dette er det seneste sør-
gelige udviklingspunkt i
Enhedslistens rejse mod
at blive et “normalt” og
“ansvarligt” parti – ligesom
alle de andre.

**De omsorgssvigtede
virksomhedsejere**

Hvorfor vil Enhedslisten
til at snakke erhvervslivets
interesser? Er det ikke det
resten af folketingsets par-
tier og magthaverne gør i
forvejen?

Uanset hvor meget “til
venstre” hjertet sidder hos
den ene eller den anden
virksomhedsleder, ændrer
det ikke ved en grundlæg-
gende ting – som Pelle
Dragsted tilsyneladende
har glemt.

Nemlig at virksomhedsle-
dernes interesser – i højere
profit – i bund og grund er
i modsætning til arbejderes
interesser i højere løn, min-
dre pres på arbejdet osv.

‘Del meget gerne dette
opslag - eller “tag” bekend-
te, så de ser det’, slutter Pelle
Dragsteds opslag.

Opfordringen er hermed
videregivet. Opslaget viser i
den grad nødvendigheden
af at skabe en ny venstrefløj.

Carsten Jensen om Støjberg

Forfatteren Carsten Jensen
har taget integrations-
ministeren under vinge-
benet. Vi bringer et par
smagsprøver.

“Det er meget simpelt.
Hun er Danmarks ærligste
person. Hvis du vil vide,
hvem det er, vi regeres af,
skal du bare gå til Inger
Støjberg. Her er intet fortiet.
Her er afstumpetheden,
lumpenheden og den kyn-
iske spekulation i andres
ulykke udstillet med ekshi-
bitionistisk iver.”

“Enhver med selv et helt
rudimentært kendskab til
det 20. århundredes histo-
rie, ville selvfølgelig vide,
at når flygtninge ved lan-

dets grænser fik konfiskeret
deres smykker, så de selv
kunne finansiere de kom-
mende års chikane imod
dem, ville mennesker rundt
om i verden få associationer
til nazisternes jødeforføl-
gelser. Og det fik de. Men
det sked Inger på.”

“Familier med børn eks-
pederes uden skygge af en
overlevelseschance tilbage
til krigshærgede, sammen-
brudte lande, fra Somalia til
Afghanistan. Igen må man
rose Støjbjerg. Ingen udstil-
ler som denne minister for
aktiv børnemishandling
kristendommens hykleri.”

“Fire voksne og seks børn
under 12 år er tvunget til
at bo sammenstuede i

en lille lejlighed. Når de
beskedent beder om lidt
mere plads, kaldes det af
Støjbjerg griskhed. Selv bor
hun ifølge Alt for Damerne
alene i en stor villa, omgivet
af gode naboer, hvis børn
savner hende, når hun er
for længe borte. »Kommer
du snart hjem?» spørger
villavejens børn ifølge inte-
grationsministeren på små
søde videoer.”

Læs Carsten Jensen:
”Hvordan jeg lærte at elske
Inger Støjberg på informa-
tion.dk

Det mener vi

Kampen mod racisme og mod nedskæringer hænger sammen

For magthaverne har racismen et formål: At få os til at acceptere krisepolitikken. Derfor skal vores modstand også forbinde de to ting.

På store dele af venstrefløjen synes der at være en "berøringsangst" over for at bekæmpe den racisme, der dagligt spyr ud fra medier og politikere. Det er ikke, fordi venstrefløjen ikke er imod racismen.

Tabersag

I stedet er logikken, at modstand mod racisme er en "tabersag". Racismen er så rodfæstet i befolkningen, at venstrefløjen mister opbakning, hvis man gør det til et centralt kampområde.

I stedet skal venstrefløjen satse på at vinde opbakning på "sociale" spørgsmål: Ulighed, fattigdom, nedskæringer osv. Her kan arbejderbefolkningens sande klasseinteresser mobiliseres, er logikken.

I Socialdemokratiet og SF er man begyndt direkte at snakke nationalismen og racismen efter munden. Venstrefløjen til venstre for SF er for det meste "bare" passiv.

Magthavernes racisme

Den logik bygger på en manglende forståelse af den centrale rolle, racismen spiller for magthaverne.

Tydeligst er det måske sagt i 2014 af den konservative Benedikte Kiær: "Regeringen skal åbent og ærligt fortælle borgerne, at der vil blive taget fra skoler og ældrepleje, fordi vi i en tid med nulvækst skal finansiere flygtninge."

Altså: Der er ikke penge nok – og det er flygtninges og indvandreres skyld, når der skæres ned.

Racismen er midlet, ikke målet

Ser vi bort fra racisterne i Dansk Folkeparti, er den slags – racistiske – udtalelser sjældent udtryk for, at politikerne ønsker at være racistiske.

Racismen er et middel til at få os til at vende vreden over de enorme nedskæringer på skoler, hospitaler, daginstitutioner, ældrepleje osv. mod flygtninge, indvandrere og især muslimer. Den er ikke et mål i sig selv.

Racismen har to formål: 1) Den bortleder opmærksomheden fra magthavernes ansvar for angrebene, og 2) den splitter sammenholdet mellem folk på bunden af samfundet og gør det sværere at organisere modstand.

Organisér mindretallet for at vinde flertallet

Men den brede befolkning er langt mindre racistisk end politikerretorikken.

Gentagne undersøgelser har vist, at ca. en tredjedel af befolkningen er ret konsistente modstandere af racismen. Ca. 20 pct. er "hårde" eller "bløde" racister. Og knapt halvdelen svinger med stemningen.

Problemet er, at det racistiske mindretal hele tiden får argumenter til at overbevise "de uafklarede" fra den daglige strøm af racisme fra politikere og medier.

Omvendt betyder venstrefløjens passivitet, at det lidt større anti-racistiske mindretal ikke bliver mobiliseret til at gå til modangreb.

Så over tid vil vi tabe den kamp, hvis ikke venstrefløjen begynder at tage kampen mod den politiske racisme alvorligt.

Politisk anti-racisme

Men det er ikke en kamp, vi behøver at tabe. De store protester i 2015 i solidaritet med flygtninge tvang for en tid regeringen i defensiven. Men kun for en tid.

Der manglede organiserede netværk til at fastholde bare en del af de mange tusinde, der demonstrerede, i vedvarende aktivitet.

Hvis vi kan mobilisere dem, der i forvejen er mod racismen, til at få selvtilid og komme i offensiven, kan vi begynde at vinde de mange, der nogle gange køber de racistiske politikeres argumenter.

Og dermed er vi i gang med at trække tæppet væk under racistiske nedskærings-politikeres vigtigste ideologiske kort.

Det stiller ikke kun krav til den "passive" venstrefløj. Det stiller også krav til dem, der allerede er aktive mod racismen. Krav om, at man ikke begrænser sig til "humanistisk" modstand mod racismen – hvor vigtig den end er – men tager fat i de bagvedliggende årsager: Nedskæringer, krige osv.

Det handler om at bygge solidaritet blandt de mange mod magthaverne. Derfor må kampen mod racisme og mod nedskæringer gå hånd i hånd – ikke den ene uden den anden.

Sydkorea: Rigsretsanklage mod afsat præsident

Symbolikken fra demonstranternes side er ikke til at tage fejl af.

Oppositionsaktivister i Sydkorea fejrer forfatningsdomstolens enstemmige beslutning om at holde fast ved rigsretsanklagen mod præsident Park Geun-hye.

Af Arbejder-Solidaritet, Sydkorea (oversat fra Socialist Worker, UK)

Fungerende retspræsident Lee Jung-mi bekendtgjorde dommen den 10. marts. Hun sagde, at Park havde "i alvorlig grad skadet demokratiets ånd og retsreglen".

Beslutningen er helt og aldeles et resultat af pres fra massedemonstrationer og strejker.

Park har opfordret sine støtter til at gå på gaden de seneste uger. Hendes advokat sagde under et retsmøde, at "der vil være blod i gaderne," hvis dommerne anerkendte rigsretssagen.

Sydkorea er USA-imperialismens tætte allierede og behandler faglige og politiske aktivister groft. I oktober sidste år var mere end 20 aktivister og fagforeningsfolk i fængsel.

Regeringen bekendtgjorde for nyligt fyringen af 89 jernbanearbejdere for deres deltagelse i en to måneder lang strejke, der styrkede protestbevægelsen i dens tidlige fase.

Men undertrykkelse har ikke

reddet Park.

Korruption

Hun blev suspenderet som præsident i december 2016. Den skete efter afsløringer af hendes korruption, og videre afdækninger har svækket hendes position.

De facto-lederen af Samsung, Lee Jae-yong, blev arresteret sidste måned. Mandag den 6. marts meddelte anklageren, at Park samarbejdede hemmeligt med sin veninde Choi Soon-sil om at modtage bestikkelser på 250 mio. kr. fra Samsung.

Men forfatningsdomstolen skulle stadig stadfæste anklagen mod hende. Demonstranter er gået på gaden 20 gange for at kræve Parks afgang siden oktober. Over 15 mio. har deltaget.

Anti-Park-bevægelsen startede på venstrefløjens og fagbevægelsens initiativ. Ilboong Choi fra Arbejdersolidaritet (Socialistisk Arbejderavis' søsteravis) fortalte til et møde i London, at "Bevægelsen voksede utroligt hurtigt. 3. december sluttede 2,3 mio. mennesker sig til demonstrationer landet over.

"Organiserede arbejdere fra fagforbundet KCTU spillede

en vigtig rolle ved at deltage i protester og holde en endags-generalstrejke."

Afskedigelsen af Park er en stor sejr og et udtryk for arbejderklassens magt. Der vil nu være præsidentvalg, sandsynligvis den 9. maj.

Park står måske overfor sigtelse for kriminalitet.

Videre kamp

Mainstream-partierne vil fokusere deres opmærksomhed på dette. Men venstrefløjen argumenterer for at fortsætte protesterne på arbejdspladser og i gaderne. Den vil skrotte arbejdsmarkeds-'reformerne', kræve bedre lønninger og forhold, modsætte sig USA's misilforsvarssystem og forsvare uddannelse – såvel som kræve politisk forandring.

"Bevægelsen bør opretholdes efter rigsretsanklagen. Vi må afskaffe Parks politik så vel som Park. Arbejdere må udnytte disse politiske muligheder for kamp," skrev Arbejdersolidaritet.

“Imam-pakke” kan bruges mod Ungdomshuset

Under dække af at ville “gøre noget mod “radikal islam” åbnes banen for mistænkeliggørelse af muslimer - og generelle angreb på mange flere grupper.

Af Christine Bergen

I december 2016 blev Folkeoplysningsloven ændret - under kritik af at det går imod grundloven og indskrænker ytringsfriheden.

Men lovændringerne blev solgt på at de var rettet mod radikaliserende og udemokratiske muslimske prædikanter (samme skræmme-historie vi kender så godt fra utallige lignende debatter). De blev vedtaget uden den store debat af alle Folketingets partier med undtagelse af Enhedslisten, Alternativet og Radikale Venstre.

Ændringerne går under navnet “imam-pakken” - dette navn sætter for alvor streg under debattens racistiske karakter: imamer - og dermed islam - kobles her ganske tæt til “udemokratiske” og “farlige” tendenser. Og derfra er en mistænkeliggørelse af alle muslimer næste logiske skridt.

Altså præcis samme racistiske historie som er blevet gentaget igen og igen af politikere og andre. En historie som har til formål at skabe et fjendebillede i muslimer.

Den fortælling, at muslimer og islam er “farlig”, har vundet indpas på den politiske mainstream og blandt et stort mindretal af almindelige mennesker i Danmark - måske mest ekstremt mener hver tredje at Danmark er “i krig” med islam (ifølge Megafon).

Syndebukke

Politikerne har fået skabt et stærkt fjendebillede - umenneskeliggørelsen af muslimer har været belejlig til at legitimere krigene i Irak og Afghanistan, og behandlingen af flygtningene der kommer mod Europa.

Men samtidig er fjendebilledet også blevet brugt til flere angreb på basale demokratiske rettigheder - senest med “imam-pakken” - til flere love der

svækker almindelige menneskers rettigheder og retssikkerhed over for staten. Alle legitimeret med at de er nødvendige for at forhindre “radikaliseret islam”.

Stå sammen

Der er mange fællestræk mellem islamofobien i dag, og racismen mod jøderne i 30’erne. Men dele af venstrefløjen har købt mange af islamofobiens præmisser - om at islam er en anden og “farligere” slags religion.

Derfor har modstanden mod islamofobien - og de generelle angreb på vores rettigheder, som sker i ly af islamofobien - været så svag.

Det er nødvendigt med en principiel modstand mod angreb på muslimer - også når de maskeres som angreb på “radikaliseret islam”.

Angrebene på “radikal islam” rammer ikke kun “radikale muslimer” - men er en mistænkeliggørelse og hetz af alle muslimer.

Og angrebene på muslimer rammer ikke kun muslimer - men i sidste ende os alle.

Det viser eksemplet med Ungdomshuset. 1. marts var ti-årsdagen for rydningen af Ungdomshuset, demonstrationen udviklede sig og mødte fordømmelse fra mange sider. Borgerlige politikere så efterfølgende deres snit til at angribe Ungdomshuset endnu en gang.

Ifølge justitsminister Søren Pape giver “imam-pakken” hjemmel til at fratage Ungdomshuset sin støtte (dvs. reelt lukke huset) hvis balladen ved demonstrationen kan forbindes til Ungdomshusets brugere.

Om det virkelig lykkedes for de borgerlige at lukke huset er usikkert - men det viser hvordan angreb på “radikal islam” bruges som en rambuk for at åbne op for angreb på flere grupper af folk, som staten og magthaverne ikke kan lide.

Dette understreger endnu engang vigtigheden af at stå sammen med muslimer mod hetzen.

Kærshovedgaard bryder med menneskerettighederne

Efter en nyligt vedtaget stramning af reglerne omkring tålt ophold vil 68 personer på tålt ophold efter al sandsynlighed blive flyttet fra Sandholm til Kærshovedgaard omkring den 1. oktober trods kritikken.

Af Sabina Pedersen Hvass

Udrejsecentret Kærshovedgaard har imidlertid været omdrejningspunkt for stærk debat om de humanitære forhold.

På Kærshovedgaard, mellem Ikast og Brande, er der plads til 600 voksne mænd og kvinder, der har fået endeligt afslag på asyl, og hvis udrejsefrist er overskredet. Centret er et tidligere åbent fængsel og drives af Kriminalforsorgen og Røde Kors.

Psykiatrisk overlæge Ebbe Munk Andersen har udtalt til DR, at centret risikerer at nedbryde beboerne og gøre dem syge, og at Røde Kors’ sundhedsklinik dermed bryder med FN’s torturkonvention, om at læger ikke må medvirke til tortur eller umenneskelig behandling.

Bryder loven

Juraprofessor Jens Elo Rytter vurderer, at centret har en kort levetid, fordi centret bryder med de juridiske forpligtelser omkring beboernes bevægelsesfrihed, og bøjer for meget af i forhold til beboernes menneskerettigheder – især hvad angår de beboere, som er på tålt ophold.

Tvangsdeportationer til krig og rædsel

Den 28. februar blev min. 15 afghanere tvangsdeporteret, efter de har fået afslag på asyl. Men den umenneskelige deportation blev ikke mødt uden modstand.

Af Sigurd Sejer Skov

Protest mod tvangsdeportation

Man havde forberedt en protestaktion i Roskilde lufthavn, og havde forventet deportationerne der, men de tvangsudviste afghanere blev efter anvisning kørt til Odense lufthavn.

Protest-markeringen flyttede sig sidenhen til skranken ved Turkish Airlines i Kastrup, hvor omkring 40 mennesker var mødt op. Her brugte man slogans såsom ”No borders no nations, stop the deportations,” og anbefalede boykot af Turkish Airlines, som det flyselskab, der som regel bliver brugt af den danske stat til, at gennemføre deportationerne.

Deportationerne koster liv

Blandt de udviste var flere nød til at gå under jorden, så snart de ankom til Afghanistan. Christina, en af de deltagende aktivister udtalte: ”Vi kan ikke udvise mennesker til døden. En af de udviste står f.eks. på Talebans dødsliste pga. hans arbejde med politisk satire. Vi kan ikke sende folk hjem til død og ødelæggelse.” Christina eksemplificerer det med, at blot dagen efter

Dette bakkes op af Amnesty International, som kritiserer politikerne for at fastholde mennesker, der har afsonet deres straf, på tålt ophold i årevis under endnu mere belastende forhold.

Også Røde Kors selv, Folketingets Ombudsmand og Institut for Menneskerettigheder er stærkt kritiske over for stramningerne.

Minister nægter

Integrationsminister Inger Støjberg afviser al kritikken blankt. Hun mener fortsat, at det skal være så utåleligt som muligt at være på tålt ophold, og har blankt afvist, at centret skulle nedbryde mennesker.

Trods denne arrogance tyder alt på, at staten går for vidt over for beboerne på Kærshovedgaard.

Tålt ophold bør – efter de i forvejen umenneskelige regler – som udgangspunkt kun benyttes i sager, hvor statens eller borgernes sikkerhed er truet.

Med den nuværende lovgivning straffer man alle lige hårdt på grund af omstændigheder, der ligger uden for disse menneskers kontrol. Det er fuldstændig uacceptabelt!

OVERENSKOMST 2017

STEM NEJ,
ORGANISÉR
MODSTAND

Resultatet af overenskomstforhandlingerne har altid været en test af styrkeforholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere.

Af Christine Kyndi Bergen

De sidste mange år har vi set mildest talt skrabede overenskomster – som er blevet solgt på krisesnak.

Men eftersom politikere og ledere på det sidste har snakket et opsving op, og virksomhederne faktisk har milliardoverskud (2015: 227 mia. kr.), og topchefernes løn stiger voldsomt (33 pct. mellem 2012-2015) – er det svært at blive ved med at kræve tilbageholdenhed pga. krisen.

Folk vil have en del af kagen.

Elias Olsen fra fagforeningen BJMFs Ungdom sagde til Dagbladet Arbejderen efter en protest i forbindelse med OK-forhandlingerne: "Arbejdsgiverne kan ikke undskylde sig med, at de ikke har råd. Nu har vi i flere år holdt igen på grund af krisen, og så skal vi vel også mærke, når det går fremad igen."

Mellem arbejdernes (for det meste) passive og uorganiserede utilfredshed og arbejdsgivernes angrebs-iver har fagtoppen skullet lande et overenskomstresultat, som er acceptabelt for deres medlemmer.

Ingen ting

Industrien er det største område: Dansk Industri (DI) organiserer ca. 10.000 ud af de 24.000 virksomheder i Dansk Arbejdsgiverforening (DA). Så der er tradition for, at deres overenskomst forhandles først og danner rammen for resultatet på de andre områder, og sådan blev det også i år.

Små stigninger i mindstelønnen (1,7-2 pct.), mulighed for 42 timers arbejdsuge i perioder, selvbetalte seniordage og intet værn mod social dumping er nogle af hovedoverskrifterne i de fremlagte OK-forlig.

Desuden ret til barns 2. sygedag (for egen regning) og bedre mulighed for, at mænd kan tage barsel. Igen må vi nøjes med krummer fra de riges bord.

Social dumping

Spørgsmålet om social dumping – ansættelse af udenlandske arbejdere til dårligere løn og forhold end overenskomsten – er et vigtigt spørgsmål for bl.a. byggeriet og transportsektoren, fordi det er med til at presse forholdene for alle arbejdere.

Social dumping svækker den båd løn og faglig organisering – og dermed alle arbejdere, også dem i de ikke berørte brancher. Alligevel får kravet om værn mod social dumping ikke støtte fra andre dele af fagbevægelsen end de direkte berørte. Og det blev ikke stillet, da industriens overenskomst blev forhandlet.

Sammenbrud

Arbejdsgivernes manglende indrømmelser på området betød, at forhandlingerne på byggeområdet brød sammen. Men 5 dage efter blev der vedtaget et forlig, som indeholder 4 små tiltag mod social dumping.

De første tre er rent symbolske. Den sidste giver mulighed for, at hovedentreprenøren under særlige omstændigheder kan idømmes en bod. Det er en lille udvidelse af det, der allerede er i de nuværende overenskomster.

Det er langt fra det krav kædeansvar og hævn af mindstelønnen, man ønskede som værn mod social dumping. Hvorvidt det overhovedet kommer til at betyde noget er usikkert.

Oversolgt

De faglige topledere smører tykt på for at få solgt en overenskomst, der har været meget billig for arbejdsgiverne.

"Vi tager hele tiden skridt i den rigtige retning på det her område ... Nu får vi også flere redskaber til bekæmpelse af social dumping i vores overenskomst," siger 3Fs Byggegruppe – og opfordrer til at stemme ja.

"Gode lønstigninger, forbedrede forhold for børnefamilierne og seniorer, ... og ikke mindst nye og bedre redskaber mod social dumping," lyder det triumferende på LO's hjemmeside.

I stedet for at stå fast på solidariske krav om kædeansvar og højere mindsteløn – eller i det mindste være ærlige om det dårlige resultat – prøver de (igen) at oversælge forligene. Og tramper samtidig på fagligt aktives kamp for ordentlig organisering – som fx byggegruppen i BJMF, der opfordrer til at stemme nej.

Det understreger nødvendigheden af, at fagligt aktive går sammen imod fagtoppens linje og organiserer modstand.

Organisér et NEJ

Snart skal OK-forligene til urafstemning blandt medlemmerne. Afstemningerne bliver kædet sammen.

Det betyder sædvanligvis, at de få grupper, der organiserer en Stem Nej-kampagne, vil drukne i ja-stemmer fra andre grupper.

Kampen for et solidarisk værn mod social dumping og hævet mindsteløn er den vigtigste kamp for at forbedre forholdene for arbejdere – og ikke kun i de berørte sektorer.

Det er ikke en kamp som byggeriet og transportsektoren kan vinde alene. Det er en kamp, der må bakkes solidarisk op om fra mange sider.

Stem NEJ til OK17 og start kampen for en større del af virksomhedernes overskud.

INTERVIEW:

DEMONSTRATIONER
LANDET OVER 10. MAJ

Vi har spurgt Jan Hoby fra Velfærdsalliancen, hvorfor de igen har indkaldt til demonstrationer landet over?

Af Jørn Andersen

For at få kommunalpolitikkerne til at afvise en økonomaftale mellem regeringen og KL (Kommunernes Landsforening), der indeholder Moderniserings- og effektiviseringsprogrammet. Vi fik afskaffet omprioriteringsbidraget. Men fik i stedet moderniserings- og effektiviseringsprogrammet.

For hver 2, der stopper, må der kun ansættes én

Moderniseringsprogrammet kræver, at kommunerne effektiviserer for én milliard kroner om året (4 mia. kr. i alt), hvoraf 500 millioner kroner (måske) går tilbage til den offentlige sektor. Det her gælder 2018, 2019, 2020 og 2021. Det er fire gange 1 milliard kroner. Konsekvens: For hver 2 der stopper i den offentlige sektor, må der kun ansættes én.

I maj 2016 var der demonstrationer i over 70 kommuner. Hvad med i år?

Det vil tiden vise. Men der er ikke den samme modstand mod Moderniserings- og effektiviseringsprogrammet, som mod omprioriteringsbidraget. Hverken hos kommunalpolitikkerne, fagforeninger og dermed de offentlige ansatte. Derfor fylder det heller ikke i medierne. Men jeg tror, at vi nok skal nå 50 kommuner. Men der er fagforeninger, der har sagt fra overfor fælles kamp og fælles demonstrationsdage. Det svækker selvfølgelig muligheden for at nå bredt ud.

Hvad har Velfærdsalliancen opnået indtil nu?

At skrive danmarkshistorie to gange i 2016. Først den 12. maj med demonstrationer i 74 af landets 98 kommuner og igen den 15. september med demonstrationer i 40 kommuner. Det er aldrig sket før.

Det udtrykker en stigende erkendelse af, at nødvendighedens politik ikke forsvinder af sig selv, uden kollektiv handling og massemobilisering. Men der er 600.000 offentlige ansatte, så der er plads til forbedring.

Ny demonstration 7. september

Hvad skal der ske efter 10. maj?

Der skal fokus på de kommunale budgetforhandlinger og kommunalvalget. Derfor har Velfærdsalliancen sat den 7. september som ny fælles demonstrationsdag.

Hvis vi vil, så har ansatte, deres fagforeninger og borgere en oplagt chance for at presse politikkerne maksimalt i forbindelse med både kommunalvalget og regionsvalget i november.

Hvordan kommer vi fra at "tage toppen af nogle nedskæringer" til at stoppe "nødvendighedens politik"?

Det er et stort spørgsmål. Nyliberalismen skaber et reelt grundlag for uro, utilfredshed og modsætninger. Højrepopulismen støtter al utilfredshed og kanaliserer den i en perverteret politisk retning. Det eneste alternativ er: Social massebevægelse fra neden.

Men der var også behov for at sige, og det er der stadig, at ingen kan vinde alene. Der er intet alternativ til kollektiv handling.

Jan udbygger argumenterne om, hvordan vi kommer videre, i en del af interviewet, som du kan læse på socialister.dk/lavis.

Læs mere på: velfærdsalliance.dk og følg "Velfærdsalliance-DK på Facebook

Interview:

Mangfoldige Stemmer

– Mod Racisme efter demonstrationen 18. marts

Socialistisk Arbejderavis har spurgt Christina, en af de aktive i Mangfoldige Stemmer - Mod Racisme, om hvordan det antiracistiske netværk skal opbygges i København efter demonstrationen på den internationale aktionsdag mod racisme.

Af Sigurd Sejer Skov

Hvad skal der ske efter 18. marts?
Vi skal have happenings og markeringer. Vi skal selvfølgelig også have demonstrationer, men dette er ikke nødvendigvis det bærende.
Hvordan skal netværket være i fremtiden?
Vi skal blive mange. Det gør vi blandt andet ved at bruge 18. marts som springbræt til at få flere med, og skabe noget opmærksomhed. Forhåbentlig får folk nys om os, og vi kommer naturligvis også til dem.

Hvordan bliver vi interessante over for de mange?
Vi skal lave seriøse men også sjove happenings. Der er mange der ikke vil gå til støvede foredrag, men hellere en fest. Vi skal lave happenings der samtidig er informative, men sjove. Man kan sagtens lave alvor med et glimt i øjet. Folk tager bedre imod, hvis der også er kærlighed og smil.

Hvad med det lange perspektiv?
Vi skal være et nationalt netværk. Vi skal arbejde mere sammen med de aktive antiracister i Odense og Århus. Vores modspil til politikerne er solidaritet, man kan f.eks. bare se hvor hurtigt det virkede ved aktionen i Brøndby Strand.
Vi skal være et nationalt netværk, fordi: vi kan måske gøre noget som lille netværk, men sammen kan vi mere.

Der er alt for meget at kæmpe for

Socialistisk Arbejderavis har spurgt Elsebeth Frederiksen, som er aktiv i opbygningen af 18. marts-demonstrationen i Aarhus, om hvilke tanker, hun gør sig om den antiracistiske kamp efter 18. marts.

Af Konni Nørlem

Os, der deltager i demoen, har et fælles mål. At kæmpe mod racismen. Altid godt at mødes om et fælles mål, men vi ved jo alle, at det ikke har en reel betydning for folkestemningen. For tonen i debatten er så grim lige nu, at én demo med nogle taler ikke kan gøre noget. Det er måske et skridt i den rigtige retning, men der skal meget mere til.
En hård kamp, som varer længe

Vi som land og danskere er bedre end det. Vi skal mobilisere os. Tale om det, debattere, skrive læserbreve, føre dialog. Vi skal vise, at danskerne er bedre end den grimme debat om muslimer, som føres lige nu. Vi skal ikke tie det til døde, men diskutere, når vi kan.

Det er en hård kamp, den er lige begyndt og den varer længe, men det er netop nu, vi ikke skal give op. De negative kræfter skal absolut ikke vinde. Derfor skal vi stå sammen. Nu, i morgen og så længe kampen varer.

GØR EN FORSKEL
IMOD RACISME

Hvis du ønsker at gøre noget ved racismen, kan du kontakte arrangøren af 18. marts-demonstrationen i din by:

København:
Mangfoldige stemmer - Mod racisme
Facebook: facebook.com/mangfoldigestemmer/

Aarhus:
Aarhus for Mangfoldighed
Email: formangfoldighed@gmail.com
Facebook: facebook.com/aarhusformangfoldighed/

Odense:
Racismefri By - Odense for Mangfoldighed
Hjemmeside: racismefribyodense.dk/
Email: info@racismefribyodense.dk
Facebook: facebook.com/mangfoldigodense/

SIG FRA NÅR DU
SER RACISME

Socialistisk Arbejderavis har snakket med Hibaq Ibrahim, som er aktiv i Racismefri By, Odense for Mangfoldighed

Af Jens Andersen

Hvorfor er du aktiv i Racismefri By, Odense for Mangfoldighed?
Jeg synes, det er rigtigt at støtte op og sige fra til racisme og fremmedhad. Der har været en del fokus på indvandring til Europa, og dermed har det været en dårlig og racistisk omtale af mennesker, som søger et bedre og tryggere liv i Europa.

Jeg synes også, at mennesker ikke skal dømmes på, hvordan de ser ud, men hvilken karakter de har. Jeg håber på en verden, hvor der er plads til alle mennesker. Da jeg var med til første fællesspisning i Racismefri By og mødte andre mennesker, som havde de samme holdninger, som jeg havde,

Kampen mod racismen fortsætter efter 18. marts

Det er vigtigt at bruge demonstrationerne som et springbræt for at styrke den antiracistiske kamp fremover.

Af Jens Andersen

Demonstrationerne 18. marts har i flere måneder været fokus for antiracistiske netværk i både Aarhus, Odense og København, ligesom de har for mange andre antiracistiske grupper rundt om i Europa.

Det er vigtigt, at de netværk, som har opbygget demonstrationerne, holder dampen oppe og fortsætter med at arbejde mod racismen.

Racismen er gennem lang tid blevet fremelsket af overskriftshungrende politikere og medier. Denne form for racisme er langt farligere end den, man møder hos nazistiske smågrupper.

Små nazigrupper kan forholdsvis nemt isoleres gennem afsløringer og demonstrationer, og derfor har de ikke den store indflydelse på den generelle befolkning.

Den mere ‘mainstream’ racisme, som kommer fra politikere og medier, er farligere, fordi den legitimeres af magthaverne, og fordi man konstant bliver

konfronteret med den.

Den har i dag greb i en bredere del af befolkningen, og derfor er det ikke nok at samles en enkelt gang om en enkelt sag.

Kampen er permanent
Kampen mod racisme skal ses som en permanent kamp, og derfor er det vigtigt med permanente netværk. Jo flere grupper og enkeltpersoner, der samles i disse netværk, des stærkere står vi.

Kampen er permanent, fordi magthaverne i et classesamfund altid vil have en interesse i at skabe splittelse i underklassen, så den slås internt i stedet for at stå sammen mod sine undertrykkere.

Derfor er det vigtigt for antiracister at forbinde sig med andre grupper, som eksempelvis grupper, der kæmper for velfærd eller imod sexisme, da de alle er en del af en kamp mod det samme undertrykkende system.

Interview med Anne Lise Marstrand-Jørgensen:

“Behandlingen af flygtninge skaber forråelse”

Forfatter og talsperson for Venligboerne i København og Omegn, Anne Lise Marstrand-Jørgensen, er lige så imødekommende, lattermild, intens og omgængelig, som jeg havde forventet.

Af Charlie Lywood

Vi sidder en tidlig morgen i Venligbohuset på Onkel Dannys Plads på Vesterbro. Anne Lise er meget stolt over huset og det store banner, som præger hele bredden af facaden. Det er godt at have et fysisk sted at være, bemærker hun.

Anne Lise fortæller lidt om, hvordan hun opfatter det, de laver:

“Menneskeligt betragter vi hinanden som ligeværdige. Her er vi på øjenhøjde med hinanden. Vi har en livsfilosofi om at møde mennesker med imødekommenhed. Vi ønsker at lave netværk mellem folk, der kommer udefra og ikke har et netværk, med danskerne – både de ressourcestærke, men også dem, som ikke er så heldig stillet. Det er en vision om at være sammen på en anden måde.”

For Anne Lise er det ufatteligt, at de af nogle politikere opfattes som “farlige”, og at de bliver kaldt “Væmmeligboerne”. Det er som om bare det at lave hjælpearbejde og være medmenneskelige er en ‘trussel’ mod samfundet. Ret uhyggeligt i grunden.”

Dobbelt billede

Vi starter med at snakke om, hvordan hun ser situationen for flygtninge i Danmark i dag.

“Jeg har to billeder af Danmark i dag i forhold til flygtninge. Den ene er civilsamfundet rundt om i landet, som består af tusindvis af mennesker, som hjælper lokalt med integration. Hvor helt frivillige løfter opgaven med at lære folk at tale dansk,

danne netværk, hjælpe med myndighederne osv.

Det er opløftende og positivt.

Det andet billede er den offentlige og politiske debat, som jeg synes er forfærdelig. Vi er kommet derud hvor en integrationsminister, Inger Støjberg, kalder flygtninge for griske, endda et ni-årigt barn.”

Men det er ikke kun debatten, det er også lovgivningen, som “presser folk helt urimeligt og nådesløst. For eksempel i forhold til familiesammenføring er den gennemsnitlige ventetid for sagsbehandling mere end et år. Og der er dokumenteret eksempler på, at både ægtefæller og børn er døde i mellemtiden.”

Men også tvangsudsendinger får et ord med på vejen: “Du sender kvinder og børn hjem til lande som Afghanistan til borgerkrige og undertrykkelse. Det er umenneskeligt.”

150.000 aktive

Den person, der om nogen har tegnet Venligboernes kritik af den førte flygtningepolitik og er blevet angrebet fra højeste politiske sted, fortæller, at hendes vej ind i arbejdet bundede i en mangeårig stigende frustration over både tonen i debatten mod “fremmede”, men også den tiltagende stramning både under Thorning-regeringen og under Lars Løkke.

Der måtte gøres noget, og hun fik øje på Venligboerne i Hjørring, da forfatteren Mads Nygaard postede billeder fra deres arbejde omkring et flygtningecenter i det nordjyske.

Derfra blev Venligboerne i København stiftet i starten af 2015, før det store aktivistiske efterår i 2015, hvor tusinder af mennesker stillede sig på flygtningenes side overalt i Europa. I dag er der hundredvis af grupper over hele landet, og der er 150.000 medlemmer. Ikke alle lige aktive, men dog en betydelig styrke.

Mere end en enkelt sag

Men hvor kommer den aktive modstand fra, som vi begge er meget enige om er nødvendig?

“Der er flere spor i det. Der er det juridiske værn, som vi slås for at bevare. Her kan man se, at regeringen er parat til at gå til kanten af konventionerne og også langt ud over. Det andet spor er, at der er behov for en bred folkelig bevidsthed om, hvad der sker, og en bred, folkelige mobilisering, som siger: Det skal ikke finde sted i vores navn.”

Anne Lise mener, at det er nødvendigt både at tale om de enkeltstående historier om åbenlyse urimeligheder, som flygtninge bliver udsat for, men også samtidig at fastholde, at det er langt mere end den enkelte sag, men en “større ideologisk sag om, hvordan man behandler andre mennesker.”

“Det mest foruroligende for mig er, at når man behandler flygtninge, som man gør, så skaber det en forråelse, der gør, at grænserne for, hvad man kan sige om og gøre med andre mennesker, bliver forrykket,” siger Anne Lise, og fortsætter:

“Cocktailen af retorikken mod flygtninge samt den ekstreme politisering af området, som udmønter sig i Udlændingestyrelsens afgørelser, er ekstremt farlig for

vores demokrati. Hvis du kan gøre sådan mod flygtninge, hvad kan du så ikke gøre mod andre udsatte grupper i samfundet, for eksempel kontanthjælpsmodtagere.”

Alle er lige

Anne Lise er desillusioneret over udviklingen og har engang imellem hang til pessimisme. “Vi kan sågar ikke engang tale om, at der er racisme i Danmark. Det er himmelråbende!”

Men det, der sker i Venligbohuset hver aften, giver hende nyt håb. Her er der forskellige organisationer, som mødes. Her er der mad, der laves, sprogskoler, der blomster, mennesker, der mødes og diskuterer.

“En mini-verden som behandler hinanden godt og ligeværdigt på tværs, højt som lavt, brun som hvid. Det er en ånd som lever gennem ligeværdigheden. Vi skelner ikke mellem flygtninge og frivillige. Her betragtes alle som lige.”

Kan Venligboerne så være udgangspunkt for eller endda initiativtager til den “brede folkelige mobilisering”, som Anne Lise mener, der skal ske, spørger jeg?

Anne Lise fortæller, om at hun opfatter Venligboerne som en meget divers bevægelse både regionalt, men også inde i den enkelte gruppe. Folk kommer med forskellige dagsordner, og det skal der være plads til. “... og det er en styrke,” understreger hun.

“Jeg opfatter, at vi allerede i det, vi gør, skubber til den folkelige mobilisering, men vi kommer nok ikke til at være meget “politisk” aktivistiske, selv om det, vi gør, betragtes som “politisk”. Vi ønsker at holde døren åben for folk, som bare vil hjælpe, og det kan skræmme dem væk, hvis vi bliver alt for politiske i vores udtryk.”

“Derimod er vi meget åbne over for at gå sammen med andre i protester og demonstrationer mod diskrimination og racisme,” slutter hun.

Kom til oplæg med efterfølgende politisk debat i hyggeligt, mangfoldigt selskab.

Aarhus:

Tirsdag d.28. marts kl. 19.30 – 21.00

Studenterhus Aarhus, Nordre Ringgade 3.

Odense:

Onsdag d. 29. marts kl. 19-21

Ungdomshuset, Nørregade 60.

København:

Fredag d. 31. marts kl. 16-18.00

Christianshavns beboerhus, Dronningensgade 34

ÅBN GRÆNSERNE
– OM FLYGTNINGE, INDVANDRING OG
NØDVENDIGHEDEN AF KAMPEN MOD RACISME

Oplæg ved forfatteren Jesper Juul Mikkelsen

Køb bogen på modstand.org - 40 kr. + evt. porto

100-året for den russiske revolution

Dobbeltmagtsregimet

Efter februar-revolutionen var Rusland styret af et mærkværdigt regime af dobbeltmagt.

Af Anders Bæk Simonsen

På den ene side havde man sovjetterne, dannet af og udgjort af arbejderne på fabrikkerne, soldaterne ved fronten og på kasernerne og i mindre omfang af bønderne i landsbyerne.

På den anden side var det gamle regime stadig rimelig intakt – borgerskabet, virksomhedsejerne, intelligentsiaen og statens ledende lag: det gamle zar-bureaukrati, generalerne, dommerne, anklagerne, præsterne.

Det liberale borgerskab var før revolutionen i en eller anden kujonagtig opposition til zarens styre. Nu var de på besynderlig vis avanceret og blevet ministre.

Men hvordan kunne en revolution bestående af arbejdere og soldaters aktive modstand og had til de besiddende klasser indsætte fabriksejere, adelige og familiemedlemmer som ministre? Svaret er, at det gjorde arbejderne og bønderne heller ikke selv – men det gjorde deres repræsentanter.

Sovjetmagts basis

Masserne så sovjetmagten og dens ledelse som legemliggørelsen af deres dybeste håb. Som det, de havde sat livet på spil for, som deres kammerater døde for – selve legemliggørelsen af revolutionen.

Sovjettens første handling var en beslutning om at samle soldaterne og arbejderne i en fælles sovjet. Fra da af så man de første skridt mod en ny magt, der grundlæggende kunne udfordre den gamle magt.

Sovjetten oprettede fødevareudvalg under soldaternes kontrol. Og det besluttedes at besætte statsbanken og andre institutioner, der havde med landets finans- og valutapolitik at gøre.

Sovjet-komiteens opgaver og ansvar voksede under presset fra arbejdere og soldater. De havde taget kontrollen over telegraf-kontorerne, jernbanestationerne og alle trykkerier. Uden sovjetternes til-ladelse kunne intet lade sig gøre.

Samtidig søgte intellektuelle og særligt folk fra den nye middelklasse i byen, journalister, tekniske specialister osv. (i det omfang, det var muligt) også ind i sovjetten. Det gjorde sovjetterne til et sted fuld af modsætninger.

Ganske vist var det arbejdere og soldater, hovedsageligt i Skt. Petersborg, der var en del af de fem dages opstand. Men efter sejren var der et endnu større

lag, der kunne stemme de nye ledere ind i sovjetterne.

De socialistiske partier

Mensjevikkerne og de socialrevolutionære havde flere kendte ansigter i offentligheden. Udefra lignende de tre socialistiske partier stadig på mange måder hinanden. Fx havde bolsjevikkerne og mensjevikkerne stadig samme socialdemokratiske program.

Arbejdere og soldater stemte altså mensjevikker og de socialrevolutionære ind i sovjetterne, fordi de stod for modstanden mod zaren og mod krigen. Men disse ledere skabte en mur imellem massernes ønsker og deres egne mål.

Bolsjevikkerne var et mindretal. De havde primært deres opbakning på fabrikkerne i de store byer. De andre lag i samfundet, soldater og bønder, orienterede sig især mod de socialrevolutionære. Også middelklassen i byerne orienterede sig mod mensjevikkerne eller de socialrevolutionære.

Disse ledere af sovjetterne anså ikke alliancen af arbejdere, soldater og bønder som en kraft, der på nuværende tidspunkt (eller nogensinde) var stærk nok til at knuse zarens regime. "Vi kan ikke styre statsapparatet alene," var deres logik.

Men det førte dem ikke til den konklusion, at man derfor måtte smadre resterne af statsapparatet og danne en stat ledet af arbejdere og bønder. Som de selv formulerede det, havde de fået "magten i hænderne, og disse hænder rystede".

Borgerskabet får magten foræret

Skræmt af magtens åg på deres skuldre ledte de moderate ledere i sovjetterne straks efter nogen, man kunne dele den med. De overgav magten til et overrasket borgerskab, der havde følt sig mere nødsaget til at tænke på deres eget liv, lemmer og besiddelser end at indgå i en ny regering.

Men de skulle intet frygte med disse moderate socialister ved magten. En revolution er en ultimativ kamp for magten, men disse socialister bekymrede sig ikke om, at den borgerlige klasse hverken havde haft magten før eller havde kræfterne til at tage magten.

Nej, i stedet for forærede man dem magten. Deres form for socialisme kom i faser – og denne fase tilhørte nu borgerskabet. Og under den skulle situationen så modnes, så man en skønne dag ude i fremtiden kunne få en proletarisk revolution.

Den midlertidige regering blev altså en regering af det liberale borgerskab, og den var forhadet blandt arbejdere, soldater

og bønder.

Det var det samme borgerskab, der under de fem dages opstand gang på gang forsøgte at indgå kompromiser med monarkiet og generalerne om en samlet regering. Fx foreslog de, at en person fra adelen kunne regere som overgangsfigur – men med diktatoriske beføjelser – så der kunne handles på ryggen af revolutionen, men mod revolutionens krav.

Dagen før zaren flygtede skrev en af de liberales ledere, Miljukov, at det stadig var for tidligt at beslutte sig for, hvad der skulle gøres. Altså dagen inden det diktatoriske monarki vælter, syntes de liberale stadig, at det var for tidligt at stille demokratiske liberale krav.

En knude mellem to magtpoler

De to centre, som udgjordes af arbejderne og soldaternes pres på deres ledere og de borgerlige partiers hovedkvarter, skabte den politiske knude, som regimet efter februar led under.

Knuden strammedes af den kommende udvikling. Februar-revolutionen satte de borgerlige på statsmagten, alt imens revolutionen og dannelsen af sovjetmagten til en vis grad havde gjort

dens kommandokæder hule og tomme.

Den borgerlige regering vidste, at den ikke kunne overleve en eneste time uden godkendelse af sovjetternes ledere. De skulle opføre sig ordentligt. Og de gennemførte dele af sovjetternes ønsker, som stred mod deres grundlæggende interesser. Alt dette fordi sovjetternes ledere ikke selv turde gennemføre dette program.

Men sovjetternes ledere ønskede på den anden side heller ikke at støde mod de borgerlige, bosserne, generalerne, adelen og embedsmændene. Så længe man ikke ville gøre op med disse kræfter, havde man jo brug for dem.

Så den nye midlertidige regering og ledelsen af sovjetterne blev enige om to ting:

1) At udsætte alle vigtige spørgsmål, som masserne ønskede at sætte på dagsordenen: 8 timers arbejdsdag, krigen, madvarer og landbrugsreform til en ny "grundlovsgivende forsamling", der skulle samles på et udefineret tidspunkt.

2) at sværge fortsat troskab til alliancen med franskmændene og englænderne i 1. verdenskrig.

Ny bog:

"1917: Russia's Red Year"

Den russiske revolution i tegninger. Skabt af et samarbejde mellem Socialist Workers karrikatur-tegner, Tim Sanders, og historikeren John Newsinger. Bogen følger Natalia, der er fabriksarbejder, og Peter, der er soldat, gennem de store begivenheder i 1917 i Rusland. Bogen viser, hvordan den russiske revolution var demokrati i praksis. Den er fyldt med debatter, massemøder og afstemninger om hvilke aktioner, man skulle gennemføre. Og bolsjevikkerne, ledet af Lenin og Trotskij, var en del af disse demokratiske processer.

95 sider – 150 kr.
(porto 35 kr.)

Arbejdernes kampe og udviklingen af arbejderkontrol

Sovjetterne adskilte sig fra alt andet, man havde set før.

Af Anders Bæk Simonsen

For det første bestod de af samtlige ansatte på arbejdspladsen, som ikke var en del af ledelsen. For det andet udgjorde den borgerlige orden ikke en endegyldig ramme for, hvilke krav man kunne rejse (selvom kravene i begyndelsen var rimeligt moderate).

Da samfundet samtidig var i dyb social, politisk og økonomisk krise, skulle der heller ikke særlige ambitiøse krav til, før de konfliktede med borgerskabets interesser.

Borgerskabet ønskede først og fremmest en fortsættelse af krigen. Den dybe afhængighed af de stærkere franske og engelske kapitalister afgjorde denne sag for det svage russiske borgerskab.

Efter februar-revolution ønskede den nye provisoriske regering, at arbejderne skulle vende tilbage til arbejdet. Men arbejderne havde hverken fået deres 8 timers arbejdsdag eller en løn, man kunne leve af. De stærkeste arbejdspladser indførte selv en 8 timers arbejdsdag uden at forhandle med ledelsen.

De tusindvis af mini-zarer

Selvom zaren var faldet i februar, var der fortsat tusindvis af mini-zarer på arbejdspladserne og i hæren. Disse bosser og generaler befalede under en diktatorisk kultur, som var blevet endnu værre med den militære disciplin, der var indført under 1. verdenskrig.

På flere fabrikker blev disse mini-zarer rullet ud for enden af fabriksporten i tønder med poser over hovedet og blev genstand for offentlig ydmygelse.

Men på langt de fleste fabrikker fortsætter ledelsen med at være i kontrol – omend langt mindre selvtilidsfulde og med kraftigt indskrænket "ledelsesret" end tidligere. På de offentlige arbejdspladser, der før februar var ledt af militært personale, fremførte arbejderne mere radikale krav end på de privat-ejede.

Arbejdernes krav støder hele tiden mod borgerskabets interesser, og styrkeforholdet mellem arbejderne og kapitalen er i perioden imellem februar til oktober hele tiden ustabil og flydende.

Borgerskabets liberale aviser, der i allersidste øjeblik støttede revolutionen mod zaren, kører kampagne mod arbejderne "selviske krav" for at splitte sammenholdet mellem soldaterne og arbejderne. Arbejderne inviterer soldaterne ind på arbejdspladserne for at afmystificere.

Industrien truer med at lukke og lock-out og med fyring af tusindvis af ansatte for at knække arbejderbevægelsen. Lock-

outen står i erindringen som et af de midler, som regimet knækkede arbejderbevægelsen med under 1905-revolutionen. Et modsvar – eller rettere forsvar for deres arbejdspladser – er nødvendigt.

Langezipen-fabrikken

Et eksempel er Langezipen-fabrikken, der lavede maskiner og havde 1200 ansatte.

Den 27. april udstationerede arbejderne bevæbnede vagter ved fabriksportene. De nægtede at lade nogen som helst fra ledelsen gå, før arbejdsdagen er omme. Baggrunden var, at de mistænkte ledelsen for at holde produktionen tilbage.

Et udvalg bestående af repræsentanter

for den overordnede sovjet i Skt. Petersborg og fra arbejdgiverorganisationen kan ikke mægle konflikten til ro. Den 2. juni melder fabriksejeren ud, at han vil lukke fabrikken, da 8 timers arbejdsdagen og mangel på materiale og brændstof er for bekosteligt.

Arbejderrådet på arbejdspladsen beder om hjælp fra ledelsen af fabriksrådene. Sammen kan de afsløre en lang række suspekte finansielle transaktioner – altså at der stadig er penge.

Samtidig øger arbejderne kontrollen med ledelsen: Ingenting måtte forlade fabrikken uden rådets tilladelse. Ledelsens ordrer skal godkendes af rådet, og ingen dokumenter (dvs. regnskaber, ordrer på

varer osv.) måtte destrueres, før rådet havde set dem.

På den måde er kampene her på arbejdspladsen og kampene imellem soldaterne og generalerne ved fronten og på kassernerne essensen af den dobbeltmagts-situation, som er opstået efter februar-revolutionen.

Generalisering og koordinering

Generaliseringen af arbejdernes erfaringer med bosserne på de enkelte fabrikker gav dem i løbet af foråret og sommeren et billede af, at bosserne var klar til at gamble med hele landets økonomi for at knække arbejdernes magt og indlede en kontrarevolution.

Hvis bosserne ikke kunne skaffe råstoffer for at drive produktionen videre, ja så måtte arbejderne tage ansvaret på sig.

Skabelsen af koordinerede kontrol-institutioner over for bosserne, der rakte udover den enkelte fabrik og gjaldt for hele byen, blev introduceret ved den første kongres for arbejderrådene i industrien i maj. Det blev også de første skridt mod et distributionsnetværk, der skulle fordele materiale og brændstof – styret af sovjetterne.

På den måde blev perioden fra februar og frem til sommeren en styrkeprøve, hvor den nye sovjetmagt fik overtaget, men langtfra var kommet i mål endnu.

Dobbeltmagtsregimet bestod stadig, og en sådan situation er uholdbar. De to ordener kan ikke eksisterer og udvikle sig, uden at det sker på bekostning af den ene.

USA: MODSTAND MOD TRUMP

Siden Trump blev valgt som præsident i USA er protesterne eksploderet. Kun få troede at det var muligt for Trump at vinde over Clinton, så Trumps valg blev et 'wake up call' for mange.

Af Lene Junker

Men protesterne var faktisk i gang inden Trump blev valgt. Black Lives Matter bevægelsen blev startet som følge af politiets racistiske fremfærd og drab på afro-amerikanske unge. Også kampen mod Dakota Access Pipeline samlede store protester og konkret modstand.

Kampagnen for 15 dollar i mindsteløn aktionerede den 26. november 2016 i over 340 byer og opnåede bred støtte og solidaritet. Som i byen Raleigh, hvor den lokale præst udtalte: "I denne Trump æra, har vi - ligesom før - brug for en moralsk oprustning hvor økonomisk og racemæssig retfærdighed går hånd i hånd."

Der var også strejker blandt lufthavnsansatte og fast-food ansatte. Uber-chauffører strejkede for første gang. Også Bernie Sanders valgkampagne var med til at mobilisere og give håb til mange.

Årsagen til Trumps sejr forklares meget godt at Bernie Sanders selv i The Guardian 6. marts:

"En af årsagerne til Trumps sejr og til fremgangen for den ultra-nationalistiske højrefløj overalt i Europa, er den kendsgerning at den globale økonomi har været til fordel for de store multinationale selskaber og på mange måder også for veluddannede mennesker, mens der er millioner af mennesker i dette land og over hele verden, som er ladt i stikken."

Protesterne omfatter især dem, som rammes direkte af Trumps racistiske og sexistiske politik. Det gælder deportationer af immigranter og indrejseforbuddet mod muslimer fra først 7, senere 6 muslimske lande.

Kvindeprotester

Størst af alle har dog været kvindeprotesterne. Det begyndte den 21. januar med nogle af de største demonstrationer i USA's historie. De foregik samtidig i 20 lande i verden. Omfanget af disse demonstrationer overraskede alle, og resulterede hurtigt i nye initiativer, der opfordrede til aktion og kvindestrejke den 8. marts på kvindernes internationale kampdag.

Opfordringen gik ikke kun på at være imod Trump og

hans kvindehadske politik, men også imod de betingelser, som har skabt Trump, nemlig økonomisk ulighed, den racistiske og sexistiske vold og de imperialistiske krige.

Vi bringer her et lille uddrag af et interview med Keeanga-Yamahatta Taylor, amerikansk forfatter til bogen "From BlackLivesMatter to Black Liberation" Hun er medlem af Den Nationale Komite for Den Internationale Kvindestrejke i USA.

"Vi ser 8. marts som en mulighed for at genoptage den radikale og militante kvindekamp, som socialister og sorte stod for i 1960'erne og 1970'erne. Den som forstår kvindeundertrykkelsen som en del af den kapitalistiske undertrykkelse. Vi håber at kvinder vil stå sammen og rette opmærksomheden mod arbejderkvindernes liv og kampen for at ændre disse livsbetingelser.

Den 8. marts i USA er en del af en international opfordring til kvindestrejke, som mindst 30 lande deltager i. Kvindestrejken bliver en del af de kampe, som allerede foregår i f.eks. Polen mod abortforbuddet og protesterne i Irland og Sydkorea for retten til abort. Vi ser 8. marts som starten på en ny bevægelse. Næste fokus vil være 1. maj."

Kvindestrejke-idéen fra USA spredte sig verden over den 8. marts 2017. P4fyntalte om muligheden for kvindestrejke den 8. marts. Dansk Kvindesamfund i Odense uddelte røde solidaritetssløjfer til deltagerne i deres 8. marts arrangement.

I USA var der demonstrationer og aktioner i 60 byer og lærerne i Philadelphia nedlagde arbejdet. I Irland var der protester i Dublin og 2 andre byer.

Kvindestrejke-protesterne blev af mange i USA set som en start på en samlet bevægelse mod Trump. Der forberedes større aktioner 1. maj, hvor de forskellige kampe forbindes.

I Europa og i Danmark giver de store amerikanske protester håb og inspiration. Vi kan forhindre at højrepopulister som Trump kommer til magten ved at tage kampen op mod racistiske og nationalistiske løsninger og i stedet kræve en global social retfærdighed.

Magtkamp hos Demokraterne

Unighed om retningen inden for Det Demokratiske Parti i USA har ført til, at Den Demokratiske Nationalkomité for første gang har fået en næstformand.

Af Jens Andersen

I slutningen af februar var der kampvalg til formandsposten i Den Demokratiske Nationalkomité, hvor resultatet for første gang i 30 år ikke var åbenlyst forud for stemmeafgivelsen.

Valget er blevet set som et valg om partiets kurs. På den ene side stod Tom Perez, som repræsenterer den hidtidige linje hos Demokraterne. Han blev støttet af Obama og det Demokratiske etablerement. På den anden side stod den venstreorienterede Keith Ellison, som blev støttet af dem, som havde bakket op om Bernie Sanders' kampagne.

Perez vandt formandsposten, men hans udnævnelse af Ellison som næstformand må ses som et udtryk for oppositionens styrke, og at partitoppen ikke ønsker, at partiet skal splittes.

Oppositionen står nu over for et valg om, hvorvidt den vil følge formanden og den linje, som de tabte præsidentvalget på, eller bryde med Det Demokratiske Parti og lave et selvstændigt venstreorienteret parti.

Trump's valgsejr – set som en modvilje mod den politiske elite – samt protestbevægelsen imod ham og Black Lives Matter-bevægelsen viser, at der er brug for en stemme, som kan give solidariske svar på arbejderklassens problemer.

INTERVIEW: BLOKADE PÅ CAMPUS KAOS

De pædagogstuderende er utilfredse med forholdene på Campus Carlsberg – eller Campus Kaos – og blokerer. Socialistisk Arbejderavis har talt med to af aktivisterne.

Af Christine Kyndi Bergen

I sommers samlede UCC alle sine uddannelser i Københavnsområdet i det nye "Campus Carlsberg", som rummer 10.000 elever og 800 ansatte. Siden er de pædagogstuderendes utilfredshed vokset. Vi har talt med Mia Lund og Ane Christensen, pædagogstuderende på 7. semester, om blokaden. Mia er også aktiv i PLS, Pædagogstuderendes LandsSammenslutning.

Hvorfor blokerer i?

Ane: Det var en bevægelse der startede for noget tid siden. Vi var tre studerende, der var så frustrerede over de vilkår, vi blev mødt med i hverdagen herude. Så blev vi enige om at give "rødt kort" til Campus Carlsberg.

Stormøde

Siden kom der stormøde med 400 studerende og en masse undervisere, og så et nyt stormøde for at diskutere, hvad vi skulle gøre. Det var dér, vi besluttede at blokere.

Det gjorde vi på baggrund af et møde for hele pædagoguddannelsen, hvor ledelsen svarede på de 11 krav, vi stillede oprindeligt. Men vi følte ikke at vi blev taget seriøst.

Vores krav blev svaret på, på en slags morgensamling, hvor der var en masse sang osv. først, og så svarede ledelsen på kravene med de samme svar, vi hele tiden

havde hørt.

Mia: Vi har forsøgt dialog. Men vi bliver hele tiden mødt med mærkelige, vage floskler, politikersvar, som "det er også hårdt at slå uddannelsessteder sammen", "vi gør, hvad vi kan". Men der er ikke sket noget endnu.

Vi har stillet 11 konkrete krav, der er ikke kommet noget konkret ud af det. Ledelsen siger, de rigtig gerne vil gå til møde med os. Vi siger: Vi har ikke brug for, at I går til møder, men at I fikser det. Vi er over møde-stadiet.

Nu har de igen inviteret os til møde – nogle studerende er gået ned for at lytte – men hvis de ikke har fikset kravene, så må vi blokere fortsat.

Åbent brev til stormøde

Hvordan fik I spredt protesterne fra 3 studerende?

Mia: Jeg tror egentlig, at opbakningen var der, men det med at flytte ud til mastodontiske hvide kolde bygninger har taget pusten lidt fra folk.

Da vi var tre, som skrev et åbent brev til ledelsen og opfordrede folk til at klage, kom der 502 klager ud af et semester på 780 studerende. Og da der endelig var mange, der gjorde noget, opdagede folk, at de ikke var alene.

Vi brugte lang tid på at dele flyers ud og tale med folk og sige det, som det er: Vi ved hvad løsningen er, vi har skrevet det ned i 11 krav.

"Det skal nok gå"

Mia: Når vi klager over forholdene, bliver vi hele tiden mødt med "det skal nok gå, du skal nok bestå, du skal nok komme igennem". Men vi er ikke interesseret i at komme igennem, vi er interesserede i at

blive gode pædagoger.

Hvis der er et rør, der går i stykker, ringer man efter sin VVS'er. Man er ikke interesseret i at gå i dialog med ham, han skal fikse det. Det er lidt dér, vi er med ledelsen nu.

Vi bliver underprioriteret med taxametrene, og der skal skæres ned, men det er også, fordi ledelsen prioriterer forkert – de åbner ikke budgetterne, så vi kan ikke se, hvad de bruger pengene på. Så det bliver let for dem at skyde skylden på noget omkringliggende.

Hvordan har PLS hjulpet jer?

Mia: Fra første gang, da vi var tre studerende, tilbød PLS os hjælp med at diskutere, hvad vi skulle gøre, og de stillede en sagsbehandler til rådighed, der hjalp med en standard-klage. De har støttet med manpower og med at snakke med ledelsen de gange, hvor vi følte, vi som studerende ikke blev hørt.

Hvad er planen nu?

Ane: Vi har besluttet at have en meget flad struktur – de studerende er selv beslutningstagere. Derfor tror jeg også, at mange er mødt op i dag, fordi de ikke føler, at det er nogen, der sidder i mødestrukturer, der bestemmer for dem, men at de selv har direkte indflydelse.

Ellers holder vi morgenmøder, frokostmøder og kl. 17 møder – det er det største møde og på den måde det øverste politiske organ i blokaden lige nu. Der beslutter vi, om vi skal opretholde blokaden eller ej.

Forkortet udgave, læs det fulde interview på socialister.dk

Kamp blandt amerikanske magthavere

Der er ingen tvivl om, at der foregår kampe blandt amerikanske magthavere. Trumps sejr i efteråret og hans fortsatte fastholdelse af "Amerika First", efter at han indtrådte som præsident, har skabt bitre opgør.

Af Charlie Lywood

De fleste dele af den amerikanske herskende klasse er modstandere af hans protektionisme. De er tilhængere af et globalt, imperialistisk USA, som kan sikre dem fortsat at kunne operere på verdensplan til fordel for deres investorer.

Til dette har de også brug for NATO og andre globale militære og økonomiske alliancer, som kan sikre dem i konkurrencen mod Kina, Rusland og andre globale aktører. Trump sætter spørgsmålstegn ved alt dette.

Jernnæve

Samtidig er han en uberegnelig faktor: han spiller ikke med. Det passer ikke til den rolle, som en præsident skal have. At sikre "business as usual" for Wall Street samti-

dig med, at man gyder "demokratisk" og "liberal smooth talk" på det oprørte vand. Sådan en som Obama. Fløjlschandsker med jernnæve.

Derfor, i det omfang at Trump har fastholdt og vil fastholde, en bevægelse i retning af protektionisme og indskrænkning af USA's imperialistiske rolle, vil han møde bitter modstand.

Hans udpegning af Bannon som chefstrateg og medlem af det indre kabinet peger på, at han mener, hvad han siger. Det har forårsaget veritable og uhorste angreb mod Trumps administration fra sikkerhedsapparatet ved lækage om, for eksempel, hans nyligt fyrede nationale sikkerhedsrådgiver, Mike Flynn.

Men også hans egen ageren i forhold til Rusland under valgkampen. FBI har endda båret ved til en ret kulørt historie om en sex-skandale på bånd, som skulle have foregået i Rusland. Et advarselsskud for boven til Trump.

National chauvinisme

Det store spørgsmål er, om hele den

herskende klasse er imod ham. The Washington Post skrev i forbindelse med Trumps første, kuldsejlede immigrationsstop fra syv muslimske lande, at "... der er ingen, i omfang og hurtighed, som kan sammenlignes med de store selskabers respons til Trumps immigrationsstop". De var massivt og højlydt imod.

Men på den anden side har Trumps lovnng om skattelettelser til selskaber og til de rige, samt deregulering af finansmarkedet, skabt et eldorado af forventninger, som har sendt obligationer og aktiemarkedet på himmelflugt. Nogle er i hvert fald glade.

Det, som kommer til at bestemme, om "krigen" mod Trump-administrationen fortsætter eller ej, er om han lytter til kritikken og reelt dropper bevægelsen hen mod protektionisme og national chauvinisme - han kan måske beholde nogle symbolske handlinger og retorik. Men altså i bund og grund en accept af USA som en førende global, økonomisk magt, som har brug for frihandel.

Fortsætter han, vil han sandsynligvis

blive droppet på den ene eller den anden måde.

Opmuntrende

For socialister er det opmuntrende, at det statslige USA's parter er i krig mod hinanden. Som General Raymond Thomas (fra USA's Specialoperationskommando) sagde for 14 dage siden: "USA's regering fortsætter med at være i utrolig turbulens". Det giver muligheder for bevægelsen mod Trump fra neden.

Alt dette er selvfølgelig på baggrund af reelle problemer for den herskende klasse. De er ikke ude af krisen endnu på trods af aktiernes optur. De grundlæggende investeringsproblemer er ikke løst. Det giver centrifugale kræfter, der kaster desperate løsninger op – som Trump og protektionisme.

Vores opgave i denne sammenhæng er at støtte opbygningen af en bevægelse, som reelt kan løse problemerne for de mange fra arbejderklassen, der har stemt på Trump. Det er ingen af de to fløje i den herskende klasse i stand til.

Er arbejderklassen blevet til et **prekariat**?

Populær teori hævder, at arbejderklassen er ved at erstattes af et ”prekariat” med mere usikre (”prekære”) jobs.

Af Joseph Choonara

I 2011 hævdede Guy Standings bog ”Prekariatet”, at ”vi kan måske formode, at lige nu er i mange lande mindst en fjerdedel af den voksne befolkning en del af prekariatet.”

Sidste år erklærede to akademikere, der deler dette teoretiske udgangspunkt, at i ”Storbritannien tilhører næsten to tredjedele af kvinderne prekariatet” sammen med ”en tredjedel af mændene”.

En artikel for nylig i New Statesman af Labours finansordfører John McDonnell hævder, at ”prekære jobs og nul-time-kontrakter er blevet normen inden for store dele af arbejdsmarkedet.”

Det er vigtigt at udstille forholdene for arbejdere på nul-time-kontrakter og arbejdere, der af skruppelløse arbejdsgivere tvinges til en vildledende status som selvstændige.

Stabilit

Imidlertid kan de generaliserende påstande om stigende prekariatet være stærkt misvisende. Når folk tænker på prekært arbejde, tænker de ofte på midlertidig ansættelse. Faktisk har andelen af sådanne kontrakter været usædvanligt stabil.

I løbet af de sidste tre årtier er midlertidig beskæftigelse kun steget med 0,3 % til 6,3 % af arbejdsstyrken.

Nul-time-kontrakter, der ikke garanterer et vist antal timers arbejde, er først blevet fremtrædende for nylig, og dataene om dem er mindre pålidelige. Men de ser dog ud til at blive brugt stadig hyppigere.

Alligevel er der to vigtige begrænsninger på brugen af nul-time-kontrakter.

For det første kan de udfordres. Tidligere på året lovede sportsudstyrsfirmaet Sports Direct at tilbyde butiksansatte et garanteret timetal efter fagforeningsprotester, mediaafsløringer og kritik fra regeringen.

Løftet gælder ikke lagerarbejdere ansat via jobbureauer, men selv her er arbejdere ikke magtesløse. Fagforeningen Unites ret til at forhandle overenskomst med ledelsen ved Sport Directs store lager i Shirebrook har været anerkendt siden 2008.

Desuden vil der, når nul-time-kontrakter bruges på store arbejdspladser såsom universiteter eller hospitaler, være andre arbejdere med mere sikre ansættelsesforhold. De kan potentielt slutte sig til en kamp for at udvide bedre ansættelsesforhold til alle.

For det andet er nul-time-kontrakter, selvom de bruges på et væld af forskellige arbejdspladser, stærkt koncentreret inden for to sektorer – ”hoteller og restauranter” og ”sundheds- og socialektoren”.

Den første af disse led under et højt

niveauer af løsansættelser længe før nul-time-kontrakterne – tænk f.eks. på studerende, der arbejder sort på barer eller caféer, mens de studerer.

Gensidig afhængighed

Det andet område omfatter hospitaler, hvor tilkaldevikarer, der dækker midlertidige behov for personale, i stigende grad sættes på nul-time-kontrakter.

Det omfatter også et stort antal af dem, som arbejder med hjemmepleje af syge og ældre.

Personaleudskiftningen i hjemmeplejen kan være så høj som en fjerdedel af de ansatte årligt, et lignende tal som ved Sports Direct-arbejdsstyrken.

Men de fleste arbejdspladser kan ikke drives på denne måde. At fyre arbejdere, at ansætte erstatninger og at oplære disse er en dyr forretning. Det kan også skabe kaos og indebærer at miste know-how og færdigheder, der er opbygget gennem år.

Selv i kølvandet på den seneste økonomiske krise, hvor arbejdsgiverne gladeligt angreb lønninger og arbejdsforhold, gjorde de sig ofte umage for at minimere antallet af fyringer.

Dette afslører en grundlæggende sandhed om, hvordan kapitalismen fungerer. Den udbytning, arbejderne lider under, er ikke blot en form for undertrykkelse, men et gensidigt afhængighedsforhold.

Arbejderen er afhængig af sin arbejdsgiver for at få en løn. Men arbejdsgiveren er også afhængig af at være i stand til at presse arbejde, og dermed profit, ud af arbejderen.

I en moderne kapitalistisk økonomi er arbejdsgiverne også afhængige af få den rette slags arbejdere med den rette uddannelse og ekspertise – og når de får dem, forsøger de ofte at holde på dem.

Hvad med dem, der ikke formelt er ansat af et firma? Den seneste vækst i selvstændige er ubestridelig og er nået op på en hidtil uset andel på 15 % af arbejdsstyrken – om end tallet var 13 % i slutningen af 1980’erne.

Der er en bekymring for, at en stor del af den seneste stigning skyldes en udvidelse af ”opgaveøkonomien”.

En potentiel styrkeposition

Hvis dette betyder folk, som har flere jobs på samme tid, er der ikke meget belæg.

En undersøgelse for nylig fra tænketanken Resolution Foundation viste, at kun én ud af 250 arbejdere har to jobs som selvstændige. Og ca. én ud af 100 har et hovedjob som lønarbejder sammen med et bijob i rollen som selvstændig.

Ydermere arbejder de fleste selvstændige ikke i ”opgaveøkonomien”. Det store flertal af dem beskriver sig selv som ”leder af egen virksomhed”.

Kun ca. én ud af fem angiver deres primære jobbetegnelse som ”udførelse af freelancearbejde”, og én ud af 10 angiver den til at være ”underleverandør eller kontraktarbejder”.

Det betyder ikke at man skal ignorere misbrug, der finder sted på dette område. En arbejdsretssag, som for nylig blev anlagt af Uber-taxichauffører, udfordrede firmaets kategorisering af sine arbejdere som selvstændige.

Kendelsen fastslog: ”Den opfattelse, at Uber i London udgør en mosaik af 30.000 små virksomheder forbundet af en fælles ”platform” er efter vores mening lettere latterlig.”

Selv på disse områder er arbejderne dog ikke magtesløse. Dette kan man se af kampen hos Deliveroo, madudbringningsfirmaet.

Der tvang budene firmaets ejere til et ydmygende tilbagetog i forhold til nye arbejdsbetingelser ved at anvende en meget traditionel kampmetode – en strejke.

Overordnet set er billedet af den britiske arbejdsstyrke domineret af sikre, permanente jobs, med lommer af usikkerhed – ikke omfattende prekariatet. I gennemsnit kan en arbejder i Storbritannien forvente at være hos sin nuværende arbejdsgiver i 16 år, omkring det samme som i 1975.

Kamp for bedre forhold

Der har været et beskedent fald i fastansættelse for mænd, men det udlignes af en stigning i fastansættelse for kvinder, som i dag udgør halvdelen af arbejdsstyrken.

Dette afspejler forbedringer i barselslovgivning, men også den voksende stabilitet i deltidsarbejde, der i høj grad udføres af kvinder.

Deltidsarbejdet klumpes ofte sammen med midlertidigt arbejde som en form for prekær beskæftigelse.

Men i gennemsnit vil kvindelige deltidsarbejdere være lige så længe ved en arbejdsgiver som fuldtidsbeskæftigede kvindelige arbejdere.

Deltidsarbejde har været en form, hvorved et stort antal kvinder er blevet trukket ind i stabil, langvarig beskæftigelse.

Den relative stabilitet i beskæftigelse i Storbritannien har to følger.

For det første har vi ikke kun brug for en kamp for at sikre et mindretal af prekære arbejderes rettigheder. Der er masser af arbejdere med sikkerhed i ansættelsen, der lider under elendig løn, stadig mindre selvbestemmelse på arbejdspladsen, lange arbejdsdage, tyranniske chefer osv.

For det andet kan vi udkæmpe disse kampe fra en potentiel styrkeposition. Vi lever stadig i en verden, hvor kapitalisternes profitter afhænger af den fortsatte udbytning af arbejdere, der er koncentreret på store arbejdspladser.

Dette betyder, at arbejderne har magten til at stoppe systemet ved at få det til at styrte sammen. Udfordringen er at udøve denne magt, ikke at lade den forsvinde mellem vores fingre.

Oversat og forkortet fra Socialist Worker (UK), nr. 2531, 22.11.2016. Læs den fulde version på www.socialister.dk.

Kært barn har mange navne, og hvad dækker mon ordet prekariat over?

Ordet ’prekariat’ er en splejsning af det engelske precarious og proletariat. Precarious genfindes i det danske ord ’prekær’, der ligesom det engelske har oprindelse i det latinske precarius, som betyder usikker og måske har rødder i preces, som betyder de bønner, man beder. Det indkredser en betydning af en usikker situation, som man beder bønner om at komme ud af. I andre danske sammenhænge har sprogbrugen været, at det drejer sig om ’udsatte grupper’.

I sociologien er det et begreb for en social gruppering, der på grund af svære livsforhold er truet af en social nedstigning. Den kan for eksempel bestå af unge akademikere, freelancere, immigranter og løsarbejdere uden pension, ferie og dagpenge. De er ufrivilligt løsansatte og kan arbejde som projektansatte eller som vikarer. Eksempler er journalister, der arbejder som daglejere på et dagblad via et vikarbureau.

Den britiske økonomiprofessor i udviklingsstudier ved University of London Guy Standing forklarer, at prekariatet er kendetegnet ved »faldende indkomster, usikker stilling på arbejdsmarkedet og tab af rettigheder«. Prekariatet omfatter i følge Standing tre grupper:

1) Dem, der er faldet ud af den gamle arbejderklasse. De føler sig usikre, fordi de oplever en virkelig eller indbildt fortid med tryghed på arbejdsmarkedet. Og fordi de ikke har et højt uddannelsesniveau, er de tilbøjelige til at lytte til højrefløjens fanatiske populist.

2) De der står uden hjem og tilholdssted. Først og fremmest de mange migranter, men også det stigende antal straffedømte og rettighedsberøvede har Guy Standing fremhævet.

3) Det voksende antal unge og knapt så unge højtuddannede, der ikke kan få en forankring på arbejdsmarkedet.

Præsidentvalg i Frankrig

Fascisten Marine Le Pen fører

Fascisten Marine Le Pen fører snævert i meningsmålingerne op til første runde af det franske præsidentvalg 23. april, men har næppe en chance i 2. runde.

Af Jørn Andersen

Le Pen fra det fascistiske Front National står til ca. 27 pct. af stemmerne, men kun et mindretal af de borgerlige vælgere forventes at støtte hende i 2. runde (mellem de to med flest stemmer), der foregår 7. maj.

De fleste andre vil i 2. runde formentlig samles om højre-socialdemokraten Macron, der ligger på 2. pladsen med 24-25 pct. Han har forladt det socialdemokratiske Socialistparti og dannet sin egen platform op til valget, kaldet En Marche! (Fremad).

Ved et valg i 2. runde mellem Le Pen og Macron giver meningsmålingerne Le Pen ca. 40 pct. og Macron ca. 60 pct.

Den borgerlige (Republikanerne) François Fillon, tidl. premierminister under præsident Sarkozy fra 2007-12, står til ca. 20 pct. Han stod i lang tid til at gå

videre til 2. runde, men en sag om misbrug af offentlige midler sendte ham ned på 3. pladsen.

Socialistpartiets officielle kandidat, venstre-socialdemokraten Benoît Hamon (ca. 14 pct.) har 4. pladsen. Og på 5. pladsen er Jean-Luc Mélenchon (mellem SF og EL), som står til 10-12 pct.

Socialistpartiets kollaps

Den afgående præsident, Socialistpartiets François Hollande, blev valgt i 2012 på et håb om forandring efter den borgerlige Sarkozy.

Men hans præsidentperiode vil først og fremmest blive husket for to ting: For det første "Arbejdsloven", et meget brutalt angreb på franske løn- og arbejdsforhold, der ramte alle, men især unge.

Loven blev mødt af strejker og store protester, men den endte med at blive gennemført.

For det andet undtagelsestilstanden, Hollande indførte efter angrebet på avisen Charlie Hebdo i januar 2015. Ud over fx demonstrationsforbud har den givet politiet næsten ubegrænsede beføjelser til at angribe især muslimer. Undtagelsestil-

standen er stadig i kraft.

Popularitet styrtdykker

Efter valget i 2012 var Hollande en ret populær præsident (60 pct. syntes om ham), men ret hurtigt faldt opbakningen til under 20 pct.

Trods en kortvarig stigning i popularitet efter Charlie Hebdo-angrebet faldt den i november 2016 helt ned på 4 pct. Det gjorde ham til Frankrigs mest upopulære præsident. 1. december 2016 meddelte han, at han ikke søgte genvalg.

Som SF i Danmark har måttet sande, er straffen for at føre borgerlig politik hård, kontant og retfærdig.

Socialistpartiet opstillede i januar Benoît Hamon, som forlod Hollandes regering i protest mod angrebene. Han ligger mere på linje med Bernie Sanders og Jeremy Corbyn og har lovet at afskaffe den forhadte arbejdslov.

Efter hans opstilling er Socialistpartiets opbakning steget fra 6-7 til ca. 14 pct.

Fascisterne

Front National (FN) er Europas største

og mest etablerede fascistiske parti. Det er 2. gang, FN når videre til 2. runde.

I 2002 tabte FN stort i 2. runde: 17,8 pct. til Jean Marie Le Pen mod 82,2 pct. til den borgerlige Chirac. Nu står de til at få 40 pct. i 2. runde.

Derudover forventes FN at få en betydelig fremgang ved parlamentsvalget i juni – fra de nuværende 2 mandater (ud af 577) til måske omkring 60. (Det franske valgsystem gør det svært at forudsige.)

Som det gælder andre steder, foregår kampen mod fascister og højre-nationalister ikke først og fremmest på valgdagen, men i hverdagen.

Front National vokser, når arbejderklassen lider nederlag i kampen mod magthavernes krisepolitik – som fx i kampen mod arbejdsloven.

Derfor er det afgørende, at venstrefløjen før, under og efter valget fokuserer på sin egen uafhængige kampagne for at opbygge modstand mod krisepolitik og racisme – og ikke underlægger sig presset om at føre kampagne for den nedskæringspolitik, der ender med at stille op mod Le Pen.

Det yderste højre og venstrefløjen ved det hollandske valg

Den 15. marts er der valg i Holland. Geert Wilders fra det højre-ekstremistiske Frihedsparti fører i meningsmålingerne. En koalition med det liberal-konservative VVD er en reel mulighed. Den politiske venstrefløj er fragmenteret, men vi ser en stigning i mobiliseringer på gaden.

(Artiklen er skrevet i starten af marts, hvor Wilders' Frihedsparti længe havde ført i meningsmålingerne med 20-23 pct. Siden er partiet faldet en del og lå i ugen op til valget på 13-16 pct. Ved valget i 2012 fik de 10 pct. -Red.)

Den nuværende regering af socialdemokrater og VVD er den første i femten år, der har formået at sidde hele valgperioden ud.

At de har været i stand til det på trods af en dyb økonomisk krise og nedskæringer på over 40 milliarder euro – ud af et statsbudget på omkring 300 milliarder – har alt at gøre med et lavt niveau i klassekampen og venstrefløjens svaghed ved at konfrontere racismen og syndebugke-politikken fra højrefløjen.

På grund af et lavt niveau af strejker og protester har det radikale venstrefløjsparti, Socialistpartiet, bevæget sig mod centrum og søger "at tage ansvar". Lokalt regerer partiet endda sammen med den nyliberale højrefløj.

Normalisering af racisme

Det lave kampniveau har betydet, at den ekstreme højrefløjspolitiker Geert Wilders har været i stand til at præsentere sig som værende på en eller anden måde "anti-establishment".

Retorisk han har taget nogle symbolsk

venstreorienterede emner op, men i praksis stemmer han for det meste sammen med sit tidligere parti, det liberal-konservative VVD.

Hans racistiske kampagner mod muslimer og flygtninge har flyttet den offentlige debat til højre. Han kræver, at moskeer og islamiske skoler lukkes, Koranen forbydes, grænserne lukkes, og dokumenterede flygtninge skal sendes tilbage.

Denne racisme er blevet mainstream. Premierminister Rutte har gentagne gange opfordret folk med indvandrerbaggrund til at forsvinde fra landet. Socialdemokrat og finansminister Jeroen Dijsselbloem har sagt, at flygtningene "sprænger" velfærdstaterne i Europa.

Partierne fra det "ekstreme centrum" har styrket Wilders og normaliseret racismen.

Når man står med valget mellem enten det nyliberale centrum eller det racistiske højre, vælger mange de sidstnævnte.

Efter valget er der to muligheder, som begge vil være dårlige. Enten en regering med det liberal-konservative VVD sammen med Wilders, som vil gennemføre endnu barskere racistiske politikker – eller en bred nyliberal regering "fra centrum" af fire eller flere parter. Dette vil give et styrket PVV mulighed for at være den højeste stemme i oppositionen.

Perspektiv for venstrefløjen

Det lave kampniveau har fragmenteret venstrefløjen. Det radikale venstrefløjsparti, Socialistpartiet, efterligner mere og mere Wilders, når det handler om indvan-

dring af arbejdere.

Parlamentsmedlem for Socialistpartiet, Ulenbelt, udtalte i sidste uge: "Hollandske arbejdere først. Det er ikke Trump, det er ikke Wilders, det er SP." Derfor vil mange unge mennesker stemme på De Grønne. Men i modsætning til SP har de ingen rødder i arbejderklassen og har en forfærdelig historie, når det handler om at støtte nyliberale forslag.

Samtidig med at den etablerede venstrefløj flytter mod centrum, har vi set en stigning i protester efter valget af Trump. Mange mennesker indser, at Wilders kan blive den næste. Når Wilders viser sig offentligt, bliver han konfronteret af aktivister.

Artiklen er skrevet af kammerater fra Internationale Socialisten i Holland.

Den er forkortet en del. Læs den uforkortede artikel på socialister.dk/avis.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre. Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier. Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv. Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere. Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser. Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne. Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning. Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden. Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen. Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker. Under krisen spredtes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne. Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere. Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden. Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens. Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slå for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Tak for kampen Asta Land

Den 12. marts gik vores kære kammerat Asta Land Olesen bort. Hun blev 90 år.

Asta blev aktiv i Internationale Socialister i forbindelse med ATTAC-bevægelsen i starten af år 2000. Vi er mange, som stadig husker, da hun under kampen om Ungdomshuset, i en alder på omkring 80, løb fra politiet og tåregassen, sprang over et hegn og slap væk. Asta var en erfaren aktivist, som bl.a. har været fagligt aktiv i et USA præget

af McCarthyismen og senere oplevede 68-oprøret på tættest hold, hvor hun som pianist og underviser på konservatoriumet i København hilste de nye demokratiske ideer og den nye musik mere end velkommen. Asta havde et varmt hjerte og en stærk retfærdighedssans. Tak for musikken og tak for kampen – du vil blive husket og savnet! Jesper Juul Mikkelsen og Alexander Lassithiotakis

Tyrkiet og den autoritære stat

Den 16. april skal der være folkeafstemning i Tyrkiet om 18 forfatningsændringer, der bl.a. vil give præsidenten mere magt.

Af Jørn Andersen

Folkeafstemningen er den foreløbige kulmination på den ændrede politiske situation i Tyrkiet efter det mislykkede militærkup mod præsident Erdogan og hans AKP-regering 15. juli 2016. Militærkuppet blev reelt slået tilbage, da tusinder af demonstranter – både tilhængere og arge modstandere af Erdogan – tvang soldaterne ud af deres tanks. Efter kuppet holdt oppositionen, inklusive det pro-kurdiske venstrefløjsparti, HDP, store demonstrationer med slogans som ”Nej til militærkuppet – Demokrati nu!” – altså mod både kupmagerne og Erdogans stadigt mere autoritære midler. Erdogan slår igen Erdogans taknemlighed var dog til at overse. Selv om han i første omfang på enhver form for opposition. De blev rutinemæssigt beskyldt for at være Gülen-tilhængere. Også selv om de var udtalte modstandere af kupforsøget. I november blev 11 parlaments-

medlemmer fra det pro-kurdiske venstrefløjsparti, HDP, arresteret. Desuden er deres aktivister og partikontorer systematisk blevet overfaldet og angrebet under valgkampen. 10.000’er af offentligt ansatte, journalister osv. er blevet fyret. I februar i år var der f.eks. fyret over 50.000 lærere og godt 4.800 akademikere. En mindre del af dem er desuden blevet arresteret. Den autoritære stat Erdogans træk er desværre blot en lidt mere ekstrem udgave af en generel tendens, vi ser i disse år: Når magthaverne møder stigende utilfredshed, så styrker de statens autoritære side. Vi ser det med undtagelsestilstanden i Frankrig, der fortsat er i kraft 2 år efter angrebet på Charlie Hebdo. Vi ser det med ”anti-radikalisering”-tiltagene i mange lande, bl.a. Danmark, der skal få lærere og socialarbejdere til at rapportere ”tegn på radikalisering” til myndighederne. Og vi ser det med den stadigt tungere bevæbning af politiet, udvidelsen af efterretningstjenesterne osv. osv. I Vesteuropa bruger man flygtninge og muslimer som skræmmebillede og undskyldning for autoritære stramminger, i Tyrkiet bruger man kurderne og nu Gülen-bevægelsen. Mere magt Forfatningsændringerne skal som nævnt give præsidenten mere magt.

Formelt er han i øjeblikket blot statsoverhoved uden den store magt. Vedtages de, bliver den parlamentsvalgte premierministerpost afskaffet, og den udøvende magt overgives til præsidenten (Erdogan). Men udfaldet er ikke givet på forhånd, selv om der er mange rapporter om undertrykkelse af Nej-kampagnerne. Det er denne usikkerhed om udfaldet, der har fået tilhængerne af reformen til at ville føre kampagne blandt de 3 millioner tyrkere i Vesteuropa, hvoraf mange har stemmeret til folkeafstemningen. Og hvor tyrkiske ministre er blevet nægtet adgang i bl.a. Holland og Tyskland – med støtte fra Lars Løkke. Her skal socialister i Vesteuropa holde tungen lige i munden. Selv om forslagene er reaktionære, så er den tyrkiske regering demokratisk valgt, og vi skal ikke støtte racistiske politikere i f.eks. Danmark, når de forsøger at score billige point på at være imod Erdogan. Det gør de samtidig med, at de gladeligt lukker øjnene for hans undertrykkelse af demokratiske rettigheder i Tyrkiet – og laver flygtningeaftaler med ham, der forhindrer flygtninge i at komme videre fra Tyrkiet. Som de fleste i den tyrkiske Nej-kampagne skal vi benhårdt kritisere indholdet i de reaktionære ændringer, men forsvare ja-kampagnens ret til at agitere blandt deres vælgere – uanset hvor de bor.

@Det er her det sker

Moderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info. Torsdag 23.3: Hvad mener vi med nationalismen? Torsdag 30.3: Reception på nyudgivet bog: ”Åbn grænserne”. Torsdag 6.4: Socialist på din arbejdsplads og skole.

Torsdag 20.4: SUF – hvad er deres perspektiv? Torsdag 27.4: Bolsjevikkerne og Lenins ”aprilteser”. Torsdag 4.5: Hvad vil det sige at være revolutionær, international socialist i år 2017?

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info. Onsdag 29.4: Åbn grænserne - bogreception

Midtjylland Aarhus

Mødes hver anden tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info. Tirsdag 21.3: Danmark som slavehandler og kolonimagt i Caribien. Tirsdag 28.3: Åbn grænserne - bogreception. Tirsdag 4.4: Danmark som kolonimagt i Grønland. Tirsdag 18.4: Hvad forstår vi ved socialisme?

IS/U på facebook:

Socialistisk Arbejderavis: [facebook.com/SocialistiskArbejderAvis](https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvis) Internationale Socialister/ISU: [facebook.com/groups/intsoc/](https://www.facebook.com/groups/intsoc/)

Da kvinderne startede den russiske revolution

Den 23. februar 1917 i den russiske kalender – den 8. marts i vores – skete der noget afgørende og omvæltende i zar Nikolaj 2.s Rusland.

Af Anna Wolf

Dagen forinden var kvindelige tekstilarbejdere fra Vyborg-distriktet i Skt. Petersborg mødtes for at organisere deres aktivitet til Kvindernes Kampdag. De diskuterede også Vyborgs metalarbejders nedlæggelse af arbejdet.

De besluttede sig for at støtte op om metalarbejderne, gik selv i strejke og sendte delegerede ud til andre fabrikker, hvor de overbeviste arbejderne om at gå med på gaden. Dette skete på trods af bolsjevikernes og de faglige ledes beslutning om ikke at kalde til strejke på det tidspunkt.

Begivenhederne tog en voldsom drejning, og de politiske og faglige ledere måtte følge trop med kvinderne i front. Massestrejkerne, der fulgte, blev starten på februar-revolutionen, der væltede zaren.

Dråben

Tekstilarbejderkvindernes aktion var dråben, der fik bægeret til at flyde over – i februar 1917 havde strejker og protester bølget frem og tilbage, især siden begyndelsen på 1. verdenskrig i 1914. En atmosfære af både desperation og sult, men også stærk politisk og faglig opbygning siden de første revolutionære skridt tilbage i 1905 skabte den sprængfarlige

situation i 1917.

Men kvinderne spillede en afgørende rolle i revolutionen, ikke bare den dag i februar, men også i strejkerne op til revolutionsåret. En bolsjevik, der har berettet om tiden skrev:

”Arbejderkvinderne, drevet ud i desperation af sult og krig kom som en orkan, der destruerer alt på sin vej med volden og styrken fra en elementær-kraft. Denne revolutionære march af arbejderkvinder, fuld af had fra århundreders undertrykkelse, var den gnist, der tændte lys i februar-revolutionens store flamme, den revolution, der skulle smadre zarismen.”

Bevægelse

Dette bombastiske udsagn udtrykker, hvor langt fremme i den revolutionære front de kvindelige arbejdere var i 1917. Men hvordan kom kvinder til at spille så afgørende en rolle i et land, hvor en konservativ feudal-kapitalisme og 95 procent analfabetisme blandt kvinder satte kvinden i en ekstremt tilbagestående rolle?

Kvindefrigørelsens historie i Rusland var i særdeleshed også klassekampens historie. Den russiske kvindebevægelse var et resultat af årtiers tilløb, opbygning, kampe og skoling.

Der var feministiske bevægelser i Rusland fra sidste halvdel af 1800-tallet. Der var tale først om de lavedelige feminister, der holdt diskussionsgrupper og arrangerede uddannelse og velgørenhed for fattige kvinder og siden de borgerlige feminister,

der kæmpede for stemmeret og borgerrettigheder inspireret af f.eks. de engelske suffragetter.

De var i nogen grad med til at skubbe kvindespørgsmålet frem i den politiske debat, og i 1905 opstod nye partier med fokus på kvinders rettigheder fra velfærd til uddannelse og stemmeret. Nogle få arbejderkvinder engagerede sig her og rejste f.eks. spørgsmål om ligeløn.

Men disse bevægelser formåede ikke for alvor at organisere arbejderklassens kvinder. De feministiske ideer dengang baserede sig på en grundmodsatning mellem mænd og kvinder og satte i sidste ende alle kvinder i ’samme båd’ – bourgeois- og arbejderkvinder – for at opnå ligestilling med mænd som samlet gruppe.

De borgerlige feminister kerede sig om social ulighed og italesatte velfærd for fattige kvinder og uddannelsesreformer for at udligne den dannelsesmæssige kløft mellem mænd og kvinder. Men de anerkendte ikke spørgsmålet om klasse som samfundets grundmodsatning, og spørgsmålet om frigørelse blev derfor også en ovenfra-og-ned-mentalitet, hvor arbejderklassens kvinder stadig var de tavse.

Krig og strejke

Kvinder var generelt stærkt underrepræsenterede i fagforeninger og på den voksende venstrefløj, til trods for en ret stærk bevidsthed om nødvendigheden af at organisere mandlige og kvindelige arbejdere kollektivt.

Det blev i strejkebølgerne fra omkring

1912-13 og frem til 1917, at den russiske kvindebevægelse blev stærk og afgørende. Her kom også det voksende split mellem bourgeois-feministerne og arbejder-/socialistiske kvinder for alvor frem i lyset.

Mens bourgeois-feministerne hoppede med på den patriotiske vogn ved krigsudbruddet 1914, var krigen en byrde mere for arbejderkvinderne samtidigt med, at markant flere kom i industriarbejde, da mændene forsvandt til fronten. Dette betød et mærkbart brud med kvinders isolerede position.

Det er interessant at se, hvordan kvinders forskellige roller, der før havde været en byrde i form af dobbeltarbejde i både hjem og fabrikshal, i aktivismen og strejkebevægelser blev en slags styrke.

Mange strejker begyndte som protester med krav om fødevarer og udviklede sig til regulær arbejdsnedlæggelse og radikale politiske krav.

På den måde blev både rollerne som husmødre og arbejdere faktorer i organiseringen. Samtidigt kan man sige, at Vyborg-kvindernes 8. marts-organisering og strejke vidner om en bevidsthed om at være organiseret som kvinder og for kvinder – og altså om, at kampen mod undertrykkelse var uløseligt forbundet med klassekampen i arbejderkvindernes bevidsthed i 1917.

Kapitalisme og kønsroller i Zar-Rusland

Kvinders position i Rusland var ekstremt tilbagestående. Kun fem-seks procent af kvinder kunne læse og skrive omkring år 1900.

Af Anna Wolf

Zar-Rusland var et gammeldags, feudalt landbrugssamfund, der undergik en ujævn og brutal industrialisering under pres fra udviklingen i Europa. Resultatet blev en rå og konservativ kapitalisme.

Skellet mellem rig og fattig var i sig selv ekstremt, men også inden for de enkelte klasser var uligheden mellem kvinder og mænd i uddannelse, kultur og muligheder markant ift. mange europæiske lande.

Industrialiseringen og kapitalismen betød her, som alle andre steder, en ændring i familieformerne og dermed en ændring i kvindens position. De gamle feudale landarbejderfamilier var hierarkiske og patriarkalske med et mandligt overhoved, men med en mere ligeligt fordelt arbejdsdeling. Privat- og arbejdssfære befandt sig samme sted, og man havde store husholdninger med mange hænder.

Fordi industrialiseringen var tvunget frem i et udviklingspres fra Europa, var forholdene særlige i Rusland

Feudal-forholdet mellem bønder og her-

remænd blev officielt ophævet i 1861, men fortsatte i praksis. Den ujævne modernisering betød også en meget langsommere udvikling af en borgerlig middelklasse, der kunne udfordre den gamle, konservative samfundsorden, som man så det i Europa på den tid. Det betød, at f.eks. kirken bestod som en magtfuld institution, der var med til at holde kønsroller fast i en religiøs forankring.

Sideløbende hermed betød de voksende storindustrier en vandring fra land til by og dannelsen af den moderne kerne-arbejderfamilie. Med manden som forsørger skulle kvinden tage sig af hjem og børn. Manden var som arbejder i industrien primærproducent i kapitalismens jagt på profit, mens kvinden indtog rollen som sekundærproducent og underordnet økonomisk ift. manden.

Virkeligheden for mange arbejderkvinder var en dobbeltrolle og –byrde som både husmor og arbejder. Kvinder fik som regel de dårligst betalte jobs, og det var helt ’naturligt’ frem til de sidste år inden revolutionen, at kvinder skulle have mindre i løn end mænd.

Socialisme for begyndere

Fra arbejdermagt til det klasseløse samfund

En socialistisk arbejderrevolution er ikke et mål i sig selv. Den er kun det første, nødvendige skridt i en proces, hvor flertallet begynder at ændre samfundet, kollektivt og demokratisk.

Af Jørn Andersen

I de seneste numre af avisen har vi gennemgået de overordnede træk i opgøret med kapitalens magt:

Fra mindre til større kampe. Fra lokale strejkekomiteer til arbejderråd for hele klassen. Og endelig magtopgøret, revolutionen.

Hvad nu?

Hvis vi antager, at det er lykkedes at erobre magten over samfundet i ét eller nogle få lande, så står arbejdermagten over for mange og store opgaver. Det er ikke "lykkeland", hvor vi fra dag 1 kan begynde at forme samfundet frit efter vore ønsker.

Der er især tre store ting, der står i vejen: 1) Truslen om, at de gamle magthavere slår tilbage. 2) Truslen fra andre landes kapitalistiske magthavere. 3) Nødvendigheden af at sikre befolkningens basale behov.

Truslen udefra – at det er nødvendigt at sprede revolutionen – blev behandlet i sidste nummer. Men lad os kigge på de to andre.

Truslen fra de gamle magthavere

Umiddelbart efter revolutionen vil de gamle magthavere stadig have rådighed over store ressourcer, som de uden nogen som helst tvivl vil forsøge at bruge til at vinde deres magt og privilegier tilbage.

Det drejer sig ikke kun om penge, men også om loyaliteten fra toppen inden for politi og militær, fra chefer i statens embedsapparat, bankchefer osv.

Det stiller arbejdermagten over for to udfordringer: Den vigtigste er at fjerne det materielle grundlag for de gamle magthaveres magtpositioner.

Det vil fx sige, at arbejdermagten straks skal få kontrol over bankerne og over de dele af produktionsapparatet, der endnu ikke er under arbejderkontrol.

Og det vil sige, at statsapparatet – politi, militær og embedsapparatet – skal bringes under arbejderkontrol. Og at de dele, der ikke er til nogen gavn (en stor del), skal nedlægges.

Nødvendig undertrykkelse

Den anden udfordring er mere ubehagelig, men også mere kort-sigtet: Politisk og fysisk at undertrykke de gamle magthavere og deres støtter.

Det vil fx sige, at de, der aktivt er ledende i at propagandere og organisere mod arbejdermagtens eksistens, skal fratages denne mulighed – fx ved at fængsle dem. Det samme gælder naturligvis også, og især, dem, der organiserer terror og sabotage mod arbejdermagten.

Det er vigtigt at forstå, at undertrykkelsen af de gamle magthavere sker ud fra nødvendighed, dvs. for at undgå, at de slår tilbage. Det sker ikke ud fra et ønske om hævn over tidligere magthaveres misgerninger etc.

Mange politiske arbejdere ved kun alt for godt, hvad undertrykkelse vil sige. Så generelt vil folk være meget tilbageholdende med at anvende det våben – medmindre der er tale om op-lagte og konkrete trusler.

Jo stærkere arbejdermagten er, dvs. jo større opbakning den har, jo mindre er risikoen for, at de gamle magthavere kan slå tilbage – og derfor jo mindre behov for undertrykkelse.

Endelig: Da kapitalismen var yngre, var der mange lag mellem kapitalen og arbejderklassen, som kapitalisterne kunne mobilisere under deres faner. I dag er disse lag meget mindre, og deres levevilkår er oftest meget mere lig arbejderklassens.

Så kapitalistklassens sociale base for at mobilisere, efter at arbejdermagten har stabiliseret sig, er meget mindre.

Sikre de basale behov

Det er oplagt, at opbakningen til arbejdermagten i høj grad afhænger af dens evne til at sikre folks basale behov i deres daglige liv – efter en periode med kamp og den gamle ordens forfald.

En del af dette har været behandlet i en tidligere artikel (i nr. 346), så blot nogle få ord her.

Allerede op til revolutionen vil vi se de første tilfælde, hvor arbejderne selv begynder at overtage kontrollen over produktionen. Men det vil være inspirerende undtagelser.

Det kræver en generel arbejderkontrol fx at flytte folk fra nødvendige produktioner som narko og reklame til nyttig produktion.

Og det kræver koordinering mellem arbejderådene at sætte gang i produktion af nyttige ting, som under kapitalismen ikke var "rentable" – fx vedvarende energi, daginstitutioner, sunde boliger til alle osv.

Allerede fra starten vil sikringen af disse nødvendige, basale behov samtidig være de første skridt i at forme samfundet på en ny måde. Og det vil ske i en vekselvirkning mellem initiativer fra lokale arbejderråd og en koordinering gennem en demokratisk planøkonomi, der sikrer, at ressourcerne udnyttes bedst muligt.

Arbejderstatens natur

I den første periode efter revolutionen vil samfundet stadig være et klassesamfund. Og som beskrevet ovenfor, vil arbejderstaten stadig være en klassestat – dvs. en stat, der undertrykker andre klasser.

Men der er en afgørende forskel: Arbejderstaten er det store flertals magt over mindretallet af tidligere undertrykkere – mens tidligere klassestater har været et privilegeret mindretals undertrykkelse af flertallet.

Det gør arbejderstaten til noget særligt. I sin glimrende lille bog, "Staten og revolutionen", kaldte Lenin det en "ikke-stat".

Efterhånden som truslen fra de gamle magthavere forsvinder, og efterhånden som arbejderklassen begynder at omforme samfundet efter solidariske principper, så vil der kun være én klasse – hvilket i sig selv er et begreb uden mening.

Det vil sige, at klasse modsætningerne "dør bort". Og dermed dør staten som stat – dvs. som undertrykkelsesapparat – også bort.

Fra nødvendighedens til frihedens rige

Arbejdermagten – socialismen – er med Marx's ord afslutningen på "det menneskelige samfunds forhistorie".

De 10.000 år med klassesamfund har historisk skabt de materielle forudsætninger for, at menneskeheden kan bevæge sig fra nødvendighedens til frihedens rige.

Revolutionen og arbejderstaten er fødselshjælperne for denne proces. Men den kommer ikke af sig selv. Det kræver kamp og organisering.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

www.socialister.dk

